Poštnina plačana v gotovini

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII. Ljubljana, 26. marca 1936 Štev. 12.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta štev. 29/I. Poštni predal štev. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razgled po svetu

Izza londonskih kulis

O idealizmu, krvnem bratetvu in mamonizmu v mednarodni politiki. — Francosko železo za nemške topove — nemški motorji za francoske utrdbe...

Pogled v sejno dvorano v saint-jameski palači v Londonu. Za mizo sede člani sveta ZN in njihovi strokovnjaki

Ljubljana, 22. marca.

Cenjene bralce prosim oproščenja, da že tretji teden po vrsti začenjam razgled po svetu z istim problemom. Je pač tako, da še zmerom ta problem najbolj razburja duhove in da se pred njim vsi drugi umikajo v ozadje.

Zadnjič smo zapisali, da morajo Francozi to pot prodreti s svojimi zahtevami; to se pravi, nemška kršitev prostovoljno prevzetih obveznosti mora doživeti vsaj formalno obsodbo iz ust poklicanega sodnika, t. j. Zveze narodov. Francozi in z njimi vsi narodi, ki jim ni vseeno, ali velik, 70 milijonski narod trga pogodbe, so učakali vsaj pol zadoščenja: svet Zveze narodov je Hitlerjevo kršitev locarnske pogodbe soglasno ugotovil in s tem tudi vsaj indirektno obsodil. Ali se bodo Nemci tej sodbi uklonili, je seveda drugo vprašanje in odgovor nanj ni težak. A to spada v drugo polovico »locarnskega« problema (da ga tako krstimo), tisto polovico, ki se šele začenja razpletati, in naš namen ni, zdaj o tem govoriti. Ustaviti se mislimo rajši pri nekoliko zanimivejšem in poučnejšem poglavju. Pri poglavju o zakulisju londonskih razgovorov.

Tudi preprostemu bralcu, ki mu je visoka politika španska vas, se je gotovo čudno zdelo zakaj so se morali v Londonu tako dolgo — dober teden dni! — prerekati, preden so se zedinili vsaj zastran ugotovitve prestopka. Tudi preprostemu bralcu je jasno, da mednarodna pravica ni slepa in da prav dobro loči velike in male. Nemčija je velika, zato veljajo zanjo drugi obziri kakor bi denimo, veljali za kakšno 5 milijonsko državico. Prav. Razumljivo. Toda preprostemu bralcu ni bilo čisto jasno, zakaj se Angleži ne samo niso ogrevali za francosko tezo, nego so kar neprikrito kazali svoje simpatije do Nemcev. Tem manj je bilo to razumljivo, ker na vsem božjem svetu ni bilo nikogar, ne izvzemši niti Poljakov, ki bi ne bil obsodil n a č i n a Hitlerjeve geste 7. marca. Preprosti ljudje pravijo: »Angleži so Germani kakor Nemci, in kri ni voda. A vendar, kadar gre za tako velike reči, se ne sme gledati na kri. Tem manj, ker leto 14 uči, da bi se takšna politika utegnila Angležem samim otepati. Ne, tu mora biti še nekaj drugega vmes. Najbrže ‚kšeft'...«

Richthofen, novi nemški poslanik v Brusilu

Preprosti bralec, ki je tako modroval, ni mimo zadel. Žalostno je, a resnično, da mamon ne vlada samo znotraj držav, nego diktira svojo politiko tudi čez državne meje in njegova volja zaleže več kakor beseda ministrskega predsednika in zunanjega ministra...

Londonska city — tako se imenuje osrčje Londona, središče visoke finance, veletrgovine in industrije — je zadnje čase precej naklonjena Nemcem. To so dokazali razgovori med mistrom Normanom, guvernerjem angleške narodne banke, in nemškim gospodarskim diktatorjem doktorjem Schachtom. To dokazujejo tudi glasovi, da mislijo Angleži dati Nemcem večje posojilo — glasovi, ki so se pojavili baš sredi najhujše »locarnske« krize...

A zakaj je city tako za Nemce in s tem avtomatsko zoper Francoze? Zato — tako beremo v laburističnem »Daily-Heraldu« — ker ji francoska finančna politika ne gre v račun. Francozi so kakor znano, poleg Švicarjev in Holandcev edina država na svetu, ki noče opustiti zlatega standarda v svoji valutni politiki; edina velesila, ki noče razvrednotiti denarja. Prav to bi pa Angleži hoteli, češ da bi bilo gospodarske krize že zdavnaj konec in da bi svetovna trgovi na spet vzcvetela, če bi Francozi opustili »svojo ozkosrčno in sebično« denarstveno politiko. (Ali to drži, je kajpada drugo vprašanje.)

Da so pri londonskih razgovorih sedeli za zeleno mizo kot nevidni pogajalci tudi zastopniki londonske city, dokazujejo naposled tudi slabo prikrite grožnje, ki smo jih brali te dni v poročilih iz Londona: grožnje v obliki »nesebičnih« angleških časopisnih nasvetov in svaril na naslov pariške vlade. Če bo Francija le preveč trdovratno vztrajala na svojem stališču nasproti Nemčiji, se je tu bralo, se kaj lahko zgodi, da se bo njen frank začel krhati... V luči gornjih spoznanj precej prozorno namigavanje.

*

Namen gornjih vrstic je bil pokazati, da mednarodne politike ne vladajo samo idealistični nagibi. V veliki zmoti bi bil seveda tisti, kdor bi mislil, da so Francozi kaj prida drugačni od Angležev, kadar gre za njihovo korist. Kar koj vam bomo postregli z nasprotnim dokazom!

Morda veste, da se Nemci na vseh poljih svojega gospodarstva hite postavljati na lastne noge. Ne brez uspeha. Le pri železni rudi je križ: Nemci je nakopljejo komaj četrtino svojega konzuma, vso drugo morajo pa uvažati. (Pred vojno so druge tri četrtine nakopali v Loreni, ta je pa zdaj francoska.) In veste, kdo dobavlja Nemcem manjkajočo železno rudo? Francozi!

Letonski ministrski predsednik Ulmanis je za dobo, dokler se ne izvrši ustavna reforma, prevzel tudi funkcijo predsednika republike

Rekli boste: Zakaj ne bi! Ali je mar ‚kšeft' med Nemci in Francozi nečastna reč?

Dovolite, da dogovorim! Leta 1934 so Nemci uvozili železne rude s Francoskega okoli 1½ milijona ton. Leta 1935 je uvoz poskočil na 6 milijonov ton!* V kakšen namen naj bi se neki porabil ta prebitek, če ne za oboroževanje? To Francozi dobro vedo in so n. pr. socialisti že zdavnaj vložili interpelacijo na predsednika vlade Sarrauta, zahtevajoč prepoved izvoza železne rude v Nemčijo. Odgovora na interpelacijo še danes ni... In vlaki proti vzhodu, čez Ren, so še zmerom polni predragocene rude...

Tako Francija sama dobavlja Nemcem železo za topove, mine in granate, ki utegnejo nekoč ubijati njene sinove...

‚Kšeft'? Prav gotovo. Čeprav se ne dá tajiti, da bi bilo francoski vladi težko, če ne nemogoče prepovedati izvoz železne rude samo v Nemčijo, dokler vlada med obema državama korektno »prijateljsko« razmerje — sploh prepovedati ta izvoz, bi se pa reklo, oropati se težkih milijard in silno povečati nezaposlenost. Zapleten problem...

Nu, da se stvar nekoliko izravna in da pridejo tudi Nemci na svoje, naj izdamo še eno pikantnost: utrdbe tako imenovanega Maginotovega podzemeljskega pasu ob francoski vzhodni meji so opremljene z Dieslovimi motorji, izdelanimi... v neki n e m š k i tovarni blizu Pariza — tovarni, kjer je vse delavstvo gor do ravnateljev in inženjerjev nemško po narodnosti in državljanstvu...

Komplicirana je visoka politika, kaj ne? **Observer.**

* Podatki po članku Paula Allarda v pariškem »Vuju«.

Z abesinskega bojišča: Ranjeni Italijani na obvezovališču

Schacht podlegel Goebbelsu

Ko je Hitler 7. marca raztrgal locarnsko pogodbo in poslal vojaštvo v Porenje, je ravnal impulzivno. Do poslednjega trenutka se je, kakor pravijo, zanašal, da bo njegova diplomacija preprečila podpis francosko-ruskega pakta. Videč da se je ušteł, je ves srdit skoval čez noč svoj porenjski načrt.

Nasprotno je pa Goebbels že dolgo kuhal pohod v Porenje. In dr. Schacht, nemški minister za narodno gospodarstvo, ga je takisto že dolgo slutil in se ga bal.

V sredo, dne 4. marca, je dr. Schacht začutil, da se nevarno bliža odločilni dan; zato je šel h kancelarju in mu podal svojo ostavko. Toda Hitler jo je odklonil.

»Ostali boste na svojem mestu, ali pa pojdete v koncentracijsko taborišče,« mu je odgovoril v führerjevem imenu dr. Hanfstängel, Hitlerjev osebni tajnik.

Tako vsaj beremo v pariški »Mariannі«.

S sojo Zveze narodov v Londonu. Tolmač prevaja Ribentroppov govor v angleščino in francoščino. Na sredi, s prekrižanimi rokami in zaprtimi očmi: v Ribbentrop, Hitlerjev zastopnik na londonski konferenci

Misli in pripombe k londonski konferenci

Primeren okvir?

Prireditelji londonske konference najbrže niso mislili na to, v kakšnem ozračju se bodo vršili razgovori. Drugače bi jim bili morda izbrali vsaj drugačen okvir...

Vsepovsod v saint-jameski palači — v njej namreč zaseda konferenca — v vežah, na stopnicah, v sobanah in dvoranah vise same slike, ki poveličujejo razne bitke in vojna junaštva; vsepovsod gledajo s sten podobe generalov.

Saint-jameska palača kar diši po smodniku. In da bo prispodoba popolnejša, visi v dvorani, kjer razpravljajo evropski diplomati, velikanska slika kraljice Viktorije na konju, z maršalsko palico v roki... **(qR)**

Vsaka druga konferenca v Londonu

Zgodovina uči, da si diplomati radi izbirajo London za mednarodne razgovore: med 14 važnejšimi konferencami od dunajskega kongresa pa do mirovne konference l. 1919 v Parizu, jih je bilo 7 v Londonu. Te konference so se vršile:

1827 do 1832: konferenca o Grčiji. Tri velesile (Velika Britanija, Francija in Rusija) so najprej pomagale Grkom, da so zmagali pri Navarinu nad turškim brodovjem in se otresli turške nadvlade, potem so si pa 5 let prizadevale, da to drago plačano zmago Grkom na vseh koncih pristrižejo.

1830 do 1833: konferenca o Belgiji. Takrat se je namreč Belgija odtrgala od Holandske. 15. novembra 1831 so Avstrija, Francija, Anglija, Rusija in Prusija zajamčile Belgiji neodvisnost in večno nevtralnost. — 19. aprila 1839 so v Londonu podpisali drugo pogodbo, ki ponovno jamči za belgijsko nevtralnost; to pot sta razen prejšnjih sopodpisali tudi Belgija in Holandska. (Ta pogodba je tista, ki so jo Nemci raztrgali l. 1914 kakor »krpo papirja«.)

1850 do 1852: konferenca, ki je zajamčila nedotakljivost Danske in uredila njeno nasledstveno vprašanje. 12 let pozneje (1864) so Prusi pogodbo prekršili, ko so zavzeli Šlezvik.

1867: konferenca o nevtralnosti Luksemburga.

1871: konferenca o nedotakljivosti pogodb in o nevtralnosti Črnega morja. Ta konferenca je ... zanimiva, ker je zelo sorodna sedanji locarnski. Leta 1871 je namreč Rusija sporočila v posebni noti, da želi revizijo leta 1856 v Parizu sklenjene pogodbe o nevtralnosti Črnega morja, češ da ji njene določbe ne ustrezajo. Nemški zastopnik, grof Bernstorff, je p r v i podpisal zapisnik, da je »enostranska odpoved pariške pogodbe, kakor bi jo Rusija hotela, izključena«. In Rusi so na konferenci vse dosegli kar so želeli, ne da bi jim bilo treba kršiti pogodbo...

1908—1909: pomorska konferenca o blokadi.

1912—1913: balkanska konferenca, ki naj bi bila končala balkansko vojno. Res so 30. maja 1913 podpisali mir v saintjameski palači, medtem je pa že izbruhnila druga balkanska vojna. **(sO)**

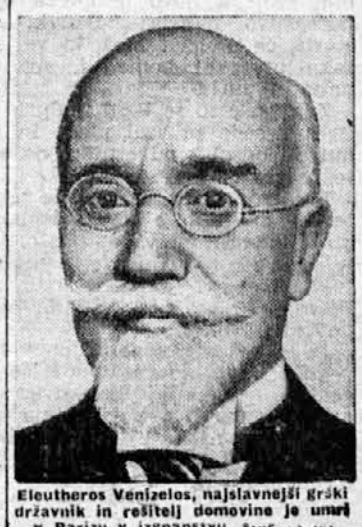

Eleutheros Venizelos, najslavnejši grški državnik in rešitelj domovine je umrl v Parizu v izgnanstvu, star ... let

Monsieur Paul
je telebnil v zakon

Burka, ki jo je napisalo življenje — samo da njenemu junaku ne gre na smeh

(aI) Pariz, febr.

»Ne hvali dneva pred večerom,« je vzdihnil Georges, počasi srebaje limonado. Njegov pogled je zletel melanholično skozi okno male montmartrske kavarne in se je potem spet obrnil k prijatelju. »Slišiš, Pavle, pomagati mi moraš iz velike zadrege.«

»Kajpada,« je nejevoljno zagodrnjal Paul. »Spet kakšna ljubezenska istorija. Naj te vrag vzame, tebe in tvoje ženščine! Če misliš, da bom zaradi tebe vtikal prste v ogenj, se pa korenito motiš...«

»Nikar ne kvasi,« je trudno mahnil Georges z roko in njegov obraz se je še za odtenek zmračil. »Kaj morem, če se mi pa srce tako hitro vname? Zaljubljen sem — do vratu sem zaljubljen, Pavle. Zaljubljen v prekrasno mlado ženo in vem, da bi imel mnogo upanja pri njej — da moja Claire ne preži name ko pes na verigi...«

»Claire?« Paul je nabral obrvi. »Kdo je ta Claire? Spet kakšna nova ljubica? Do zdaj mi nisi niti črhnil o njej!«

»I kako neki naj bi ti bil pripovedoval, ko se pa že teden dni nisva videla. In v tem tednu se je zgodilo... Claire je moja nova sobarica. Srčkano bitje s plavolaso glavico, s temnimi porednimi očmi, in postavo ti ima... postavico, ti rečem! Zraven pa ljubosumna, da je joj. Claire ima za moj okus nekoliko preveč temperamenta. Mi je pa šarmantna in pametna Yvonne že ljubša. O, Yvonne...«

Paul je s smehljajem, ki je izdajal hkratu malomarnost in prezir, poslušal prijateljevo tožbo.

»Osel si,« je rekel potem. »Jaz na tvojem mestu bi se rajši odločil za mlado, zalo in zvesto Claire.«

V Georgesovih očeh se je utrnila iskrica upanja.

»Saj si mi dober prijatelj, Paul. Ali mi ne bi hotel prevzeti to vzorno sobarico? Rečem ti, pravi biser je in prepričan sem, da bi še v tvoji zakrknjeni samski sobici napravila nekaj reda. Velja?«

»Velja,« je pritrdil Paul, Georges je pa vneto povzel:

»Poslal jo bom prihodnji torek k tebi z nekim na videz hudo važnim pismom. In če ti smem kaj svetovati: ne bodi z njo preveč onegav, saj razumeš, preveč plah ne smeš biti! Claire se namreč navdušuje le za cele moške in ne mara, da bi jo prijemal z rokavicami. To plavolaso trdnjavo moraš zavzeti v naskoku!«

*

V torek je res prišla Claire, točno ob napovedanem času. Georges ni lagal: bila je zala ko le katera. Paul se je kajpada spomnil dobrega nasveta svojega prijatelja in je takoj prešel v naskok. Claire ga je skušala na videz ogorčeno zavrniti, toda mladi mož se je naposled le izkazal močnejšega. Takrat so se pa iznenada odprla vrata in na pragu se je prikazal Georges.

»Nesramni lopov!« je zavpil na svojega prijatelja. »Mojo sestro boš zapeljeval? Čakaj, pohotnež zverinski, v ječo te bom spravil!«

Junaškemu Paulu je zmanjkalo besed.

»Mislil sem...« je jecljal, da je to... tvoja sobarica...«

»Kakšna sobarica! Moja sestra Juliette je!« je zarohnel Georges. »Ali se pri priči obvežeš, da jo boš vzel za ženo — ali grem pa tale trenutek k prokuratorju in te ovadim!«

Paul je vse storil, kar je njegov »prijatelj« zahteval od njega, samo da se ogne skandalu. S sladkokislim obrazom se je nekaj dni nato prikazal v spremstvu svoje Juliette na stanovskem uradu.

Toda komaj sta se mlada poročenca vrnila v svoje novo »gnezdo«, so se že začeli prepiri. Juliette si ni mogla kaj, da ne bi bila svojega novo pečenega moža porogljivo nadrla: »Bedak, bolje storiš, če molčiš! Mož, ki verjame tako prozorni komediji, spada v panoptikum!«

Zdaj šele so se Paulu odprle oči. Brez besede je vzel plašč in klobuk in odšel k odvetniku, da vloži tožbo za ločitev.

Pred sodnikom je Juliette seveda tajila, da bi bila Paula izmamila s svojim bratom v past. Istorijo si je izmislil njen nezvesti mož, je rekla, ker se je hoče odkrižati. Njen dični brat je kajpada to izpovedbo potrdil.

In tako zdaj čaka ubogi Paul ves na trnju, komu bo sodišče bolj verjelo, njemu, lahkovernemu osleparjencu, ali perfidnima grobokopoma njegove zlate svobode. Vse kaže, da bo siromak pravdo izgubil...

Filmana iznevera
Mlada žena v oblasti rafiniranega izsiljevalca

(jI) Čikago, marca

Mlada, lepa, življenja lačna žena v središču nezaslišane afere... Senzacija, kakršne niti Čikago ni vajen.

Neko popoldne so našli v točilnici dvomljive kakovosti njenega lastnika ustreljenega. Na tleh je ležal majcen revolver. Malo prej so tamkaj videli gospo Dorothy S., kako je hlastno stopila na cesto. Na revolverju so se še poznali njeni prstni odtisi. Zadeva se je zdela hudo enostavna.

Pri razpravi je gospa Dorothy vse tajila. Toda indicijska veriga ni imela vrzeli. Ravno so se porotniki hoteli umakniti k posvetovanju, tedaj je pa zagovornik še enkrat govoril s svojo klientko in ji nazorno predočil, kaj jo čaka. Njegovo prigovarjanje je zaleglo: Dorothy je priznala. In njena izpovedba je bila tako nezaslišana, da je celo porotnikom zastal dih.

*

Lani za božič se je Dorothy odpeljala s svojim za 35 let starejšim možem v Havano. Na povratku se je seznanila z nekim gospodom, mladeničem, ki je imel vse tiste vrline, katere je pogrešala pri svojem možu. Tudi on je bil iz Čikaga, in tako sta se domenila za redne sestanke v nekem diskretnem hotelu. Soba, kjer sta se dobivala, je bila opremljena z neverjetno rafiniranostjo: stene in strop so bili v samih ogledalih.

Nekoč je mlado ženo povabila prijateljica v neki skrivnosten klub, češ da bo tam videla pikantne filme. Dorothy je res šla. Toda predstava se še ni dobro začela, ko je mladi ženi oledenela kri v žilah: z neznansko grozo je bila spoznala sámo sebe na platnu. Nekdo jo je bil moral filmati, ko je bila z ljubimcem v oni zrcalni sobi.

In tega filma niso takrat prvič predvajali! Kako lahko bi jo kdo izmed gledalcev spoznal! Pol mrtva od strahu se je Dorothy opotekla na sveži zrak. Prvo je, da izve, kdo je film izdelal. In odkrila ga je: lastnika one majhne točilnice, hkratu tudi lastnika hotela, kjer se je shajala s svojim prijateljem.

Še isti dan je šla Dorothy k njemu. Mož je bil sam izdelal film; objektiv filmskega aparata je bil tako spretno skrit med ogledali, da ga pač nihče ne bi bil uzrl.

»Ta film morate pri priči uničiti!« je kriknila Dorothy.

Toda lopov se ji je samo cinično zasmejal: »Kaj vam ne pride na um, srček! Ali ni mar zanimiv? In zraven mi bo prinesel velike denarje!«

Nesrečna žena je hotela film odkupiti. Izključeno! Terjal je tako fantastičen znesek, da ga Dorothy ne bi bila zbrala, tudi če bi prodala ves svoj nakit. Za njene obupne prošnje se še zmenil ni.

Drugi dan ga je prišla Dorothy še enkrat prosit milosti: ponudila mu je polovico zahtevane odkupnine. Izsiljevalec se ji je porogljivo zasmejal in ji je mrzlo povedal, da bo poslal serijo posebno posrečenih slik njenemu možu, če mu ne plača kolikor terja. Lopov ni vedel, da stiska Dorothy v roki, skriti v dragocenem soboljem mufu, majcen revolver.

Porotniki, še malo prej odločeni, da obsodijo Dorothy na smrt, so bili celi možje: soglasno so jo oprostili.

125 let poteče 31. marca, kar se je v Göttingnu na Nemškem rodil slavni kemik Robert Bunsen. Njegov najznamenitejši izum je po njem imenovani gorilnik z nesvetečim a zelo vročim plamenom. Bunsen je umrl l. 1899 v Heidelbergu.

Termometer slave

(pW) Newyork, marca

Kolumbijska univerza je izdala nekak leksikon, knjigo, ki naj obsega, če drži kar trdi njen predgovor, vse znanje človeštva... v 5 milijonih besed.

Ameriškim časopisnim poročevalcem, iznajdljivim kakor so, je prišlo na um, da bi premerili slavo raznih znamenitnikov po številu besed, ki jih jim leksikon posveča.

Najslavnejši vseh smrtnikov je po tem merilu Julij Cezar: znamenitemu rimskemu državniku in vojskovodji je v leksikonu posvečenih 2800 besed. Več ko 1500 besed so dobili predsedniki Washington, Lincoln in Teodor Roosevelt, Bismarck in Marija Stuart. Napoleon se mora zadovoljiti s 1.350 besedami. Apostol Pavel (1.275 besed) je po tem leksikonu videti slavnejši celo od Kristusa (1.200 besed). Bivši predsednik Herbert Hoover ima 1.150 besed, to je za 300 več kakor njegov naslednik Franklin Roosevelt. Mussolini zavzema dokaj skromno mesto z 850 besedami, zato sta pa dva slavna italijanska slikarja v tem večjih časteh: Rafaelu je posvečenih 1.450, Michelangelu pa 900 besed.

Pisatelji so slabo odrezali. Bernard Shaw sme biti kar zadovoljen, ko je odnesel 400 besed. Še na slabšem so pa — berite in strmite — filmske igralke: Mary Pickfordova se mora zadovoljiti s 130 besedami, Greta Garbo je pa sploh sirota: napisali so o njej pičlih 80 besed... (»Intran«)

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Modrost življenja
Ob 20 letnici smrti Marije Ebner-Eschenbachove

Misli in reki velike pisateljice

12. marca je poteklo 20 let, kar je umrla ena izmed najbolj priljubljenih ljudskih pisateljic, Nemka češke krvi, plemkinja demokratskih nazorov: Marija v. Ebner-Eschenbachova. Mlajši rod ne ve več dosti o njej, zato so jo pa v njeni dobi tem bolj brali mladi in stari, posebno pa ženski svet, ne samo med Nemci, temveč tudi pri nas. Njena življenjska modrost je ostala mlada in sveža še danes. Naj zapišemo nekaj njenih rekov in misli, izbranih na slepo srečo iz njenih knjig.

*

Neki dober človek je slučajno pohodil črva. Hudo se mu je storilo in z bolestjo se je opravičeval umirajoči živali. »Kako naj popravim svoj zločin?« je vprašal, in črv je odgovoril: »Za to je že poskrbljeno; moji potomci te bodo požrli.«

*

Le prav najmodrejši ljudje rabijo svojo ostroumnost za presojo ne samo drugih, nego tudi samih sebe.

*

In tako sem se veselila! rečeš očitaje, če ti je kakšno upanje splavalo po vodi. Veselila si se — ali mar to nič ni?

*

Ko se je ženska naučila branja, se je rodilo žensko vprašanje.

*

Ženska, ki ne more vplivati na svojega moža, je goska; žena, ki noče vplivati nanj, je svetnica.

*

Zelo malo hudega bi bilo na zemlji, če bi ljudje nikoli ne počeli hudega v imenu dobrega.

*

Vse nam bo povrnjeno, četudi ne pri tistih, ki smo jim posodili.

*

Za znanje je samo en dokaz: dejanje.

*

Koliko je ljudi, ki mislijo, da imajo dobro srce, pa imajo le slabe živce.

*

Kje bi bila ženska moč, če ne bi bilo moške nečimrnosti?

*

Pametna ženska ima milijon sovražnikov: vse moške bedake.

*

Razumski zakon skleniti se pravi večjidel, zbrati vso pamet za najbrezumnejše dejanje, ki ga moreš storiti.

*

Hudo je, če zakonca drug drugega dolgočasita; mnogo hujše je, če samo eden od njiju drugega dolgočasi.

*

Za nič na svetu nismo ljudje tako hvaležni kakor za hvaležnost.

*

V revmo in v pravo ljubezen začne človek verovati šele tedaj, kadar za njima oboli.

*

Nikoli se ne povzdignemo više kakor takrat, kadar se poglobimo v misli. (kž)

Nazorno

»Papa, kaj je to: finančni genij?«

»To je mož, ki več zasluži, kakor more njegova žena izdati.«

Zanimivosti z vsega sveta

Pravo šahovsko čudo je šele 15letni Belgijec Filip Bernard. Pri 500 šahovskih partijah, ki so jih igrali zadnjih 10 let za svetovno prvenstvo, zna čudežni otrok vse poteze na pamet.

Rusinje se vneto udejstvujejo v gospodarskem, kulturnem in družabnem življenju. V sovjetski Rusiji je nič manj ko 66.000 inženjerk in 12.000 znanstvenic. Približno pol miljona Rusinj pa študira na univerzah.

Najstarejša Američanka, lekarnarka dr. Marija Degolier-Davenportova, je te dni umrla, stara 111 let. Nekaj dni pred smrtjo je še izjavila: Če hočeš učakati leta, bodi zmerom dobre volje, uživaj mnogo špinače in kislega mleka, telovadi, ne jezi se in ne boj se smrti.

Italijanskega kralja Viktorja Emanuela III. je zaradi njegovega delovanja na numizmatičnem polju rimska fakulteta imenovala za častnega doktorja. Kralj je zelo podkovan numizmatik in je napisal že 14 knjig o italijanskem denarju.

Harakirija se Japonci uče v raznih vojaških in nacionalnih klubih pri igralcih-specialistih, ki kažejo ta samomor v gledališču.

22.075 rokopisov je dobila neka filmska družba v Hollywoodu na razpis nagradnega natečaja za najboljšo filmsko idejo. 200 lektorjev je imelo 3 mesece čez glavo dela, preden so vse rokopise prebrali in izbrali med njimi tri najboljše.

Po 36 letih zaroke sta se v angleški vasi Holgatu poročila miss Browne in mister Carter. Zaročenka je bila obljubila umirajoči materi, da bo do smrti skrbela za svojega očeta. Šele ko je te dni oče umrl, sta se 70letni zaročenec in 65letna zaročenka lahko vzela.

Greta in Marlena — neelegantni. Diktatorji ameriške mode so pred kratkim sestavili spisek najelegantnejših Američank. Po njihovi sodbi gre lovorjev venec Američanki filmski zvezdi Joani Crawfordovi. Med njenimi poklicnimi tovarišicami se je za silo »plasirala« le še Mae Westova. Greta Garbo in Marlena Dietrich sta pa »obsedeli«.

98letna starka plesala na svatbi. V Mistrovicah na Češkoslovaškem je 98letna Terezija Somrova na svatbi tako dolgo plesala, dokler ni ženin, njen partner, upehan odnehal. Ta neverjetno sveža starka je s svojo vedrostjo in zdravim humorjem prinesla med svate več veselja in poskočnosti kakor vsi godci skup.

Boksanje je postalo obvezno na hamburških šolah. Vsak učenec se ga mora učiti že v tretjem razredu osnovne šole. Nemški pedagogi upajo, da bodo tako povečali borbenost pri mladini.

Jezik je pokazala predsedniku španske vlade Azañi neka Marija Delbos. Sodišče v Madridu jo je zato obsodilo na občutno globo.

36 in pol litra krvi so v zadnjih petih letih vzeli v neki rimski bolnišnici 43letnemu bolničarju Alfredu Anselmiju. Nič manj ko 73krat je v tem razdobju daroval svojo kri za trpeče bližnje.

Mohamedov grob v **Medini** bodo razsvetlili z električnimi žarnicami. **Arabska** vlada si je to novost izmislila zato, da bi privabila čim več romarjev.

Raj na zemlji vam za 15.000 frankov (40.000 din) ponuja francoski »socialni reformator« Maurice Allard za dosmrtno bivanje na otoku Vana-Vani v Južnem morju. Otok ima zdrav zrak, mnogo sadja in dosti divjačine za brezplačno prehrano.

Kako sem se oženil

Italijanski napisal
Marco Solacca

Nikar ne verujte tistim, ki vam pravijo, da je za srečen zakon potrebna strela, ki napravi v srcu razdejanje. Naj vam povem zgodbo, ki se je dogodila mojemu sorodniku.

Ko je ta moj sorodnik prilezel v trideseto leto, ga je prijelo nekaj takega, kar sili človeka v zakon. Vzrok je bilo neko srčkano dekle, s katerim se je bil spoznal. »Oženil se bom«, je dejal, »kajti mladost mineva. Norčije svobodnega življenja se morajo umakniti resnemu, a blagodejnemu ozračju družine.«

Govoril je z dekletom na samem in ji razložil svoje namene. Bila je videti zadovoljna. Tako sta se »menila« nekoliko mesecev in v tem času je moj sorodnik resnično verjel, da je zaljubljen; in kako bi ne bil: dekle je bilo staro jedva tri in dvajset let, brhko, zmeraj dobre volje in plesati je znalo, da je bilo veselje.

Toda nekega lepega dne je izbruhnil vihar: zaročenka se je nepričakovano zaljubila v korenjaškega in elegantnega konjeniškega narednika in ni hotela ničesar več slišati o mojem sorodniku. Ta je bil silovito jezen in je tuhtal, kako bi izzval narednika na dvoboj. Na žalost, edino orožje, ki ga je bil moj sorodnik vajen, je bil železni raženj, ki je nanj nabadal jerebice, ko jih je pekel na žerjavici. Sklenil je bil zategadelj, da bo dekle ugrabil in jo na ta način osramotil.

Ker se je bližal tedaj pustni čas, je sklenil svoj namen izvršiti poslednje predpustne dni. Vedel je, da se njegova bivša zaročenka vsako leto udeleži ponočne pustne veselice in da se vselej obleče v krasen maskeradni kostim. Poznal je dobro njeno šiviljo in na previden, zvit način je izvedel od nje, da bo predstavljala elegantnega Pierrota. Za primerno nagrado je šivilja obljubila, da prišije na prsi kostima lepo kokardo iz živordeče svile.

Možnost pomote je bila po tem takem izključena.

Da pojde ugrabitev brez nevšečnosti, je moj sorodnik stopil v dogovor z dvema svojima uslužbencema. Eden naj z avtom čaka pri vhodu plesne dvorane, drugi naj pa lepo maskiran poišče Pierrota z rdečo kokardo na prsih. Povabi naj ga na ples in na prigrizek v jedilnici in potem — zlepa ali zgrda — pripelje k avtu ter ga potisne vanj. Nič ne de, če bi žrtev vpila — kdo se na pustni dan meni za vpitje lepih mask! Po uspeli ugrabitvi morata ujetnico pripeljati v stanovanje mojega sorodnika.

Izvršitev načrta je uspela tako krasno kakor Napoleonove vojaške vaje. O pol enajstih je eden uslužbencev potrkal pri mojem sorodniku in si otrl znojno čelo; videti je bilo razpraskano.

»Gospod,« je dejal težko sopeč, »lepo godljo smo skuhali!«

»Ali mar ni šla?« je vprašal moj sorodnik prestrašeno.

»Kajpada je šla! Samo...«

»Samo?...«

»Samo...«

»Kaj vendar ‚samo'? Vrag naj te vzame!«

Možakar je stal pred svojim gospodom odprtih ust kakor bebec, potem je pa dejal:

»Nekaj nepričakovanega se je pripetilo. Namesto vaše zaročenke sva ugrabila neko drugo.«

»Ah, peklenska bedaka!« je zavpil moj sorodnik. »Ali vama je nisem pokazal? Imela je pierrotski kostim z veliko rdečo kokardo na prsih. Ni je bilo druge enake v dvorani. Kako sta se mogla zmotiti?«

»Da, da; pierrotski kostim, na prsih rdeča kokarda. Natanko tako je bila oblečena ta, ki sva jo ugrabila, in vendar ni prava.«

»Kdo je pa potem?«

»Vrag si ga vedi. Neka neznanka je, ljuta ko panter. Pravi, da bo izpraskala oči prvemu, ki se ji približa.«

»Kje sta jo pustila?«

»Spodaj je, v pisarni garaže in se noče ganiti iz nje.«

Moj sorodnik je šel po stopnicah navzdol, da vidi ujetnico. Vstopivši v pisarno je imel občutek, da je prišel v kletko najsrditejše leopardke na svetu. Mlada ženska v pierrotskem kostimu, čudovito lepa v svoji ljutosti, je z dvignjenimi pestmi planila proti njemu.

»Tak vi ste me spravili semkaj?« je kričala rdečih oči, žarečimi od jeze in topečimi se v solzah. »Podležl! Nesramnež!« Tedaj mu je prilepila tako zaušnico, da je jeknila od vseh sten garaže.

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Nemec in Nemka
pred poroko

(jQ) Pariz, marca.

Ugledni francoski odvetnik Henry Torrès je te dni predaval o pravu v Hitlerjevi Nemčiji. Pri tej priložnosti je omenil tudi, kakšno vprašalno polo mora po novem izpolniti vsak Nemec in vsaka Nemka, ki se hoče poročiti. Priobčujemo to vprašalno polo, ker utegne zanimati tudi naše bralce; posnemamo jo po pariškem časopisu »Vuju«.

Kandidatovi podatki

Fotografija v obraz.
Fotografija v profilu.
Datum, krstno in rodbinsko ime, naslov, številka telefona.

Zdravniška dognanja

Zdravnikovo ime.
Ime, dan in kraj pacientovega rojstva.
Vera bodočega zakonca.
Vera njegovega (njenega) očeta.
Vera njegove (njene) matere.
Ali zdravnik pozna bodočega zakonca in če ga pozna, zakaj.

Kandidatovi podatki

Kraj rojstva.
S katerim letom ste shodili?
S katerim letom ste spregovorili?
Ali ste kot otrok onečejali posteljo?
Ali ste imeli krče?
Otroške bolezni.
Poznejše bolezni.
Telesni razvoj in nagnjenje za telesne udejstvovanje.
Duševni razvoj (šole, strokovna izobrazba, morebitne obsodbe.)
Ali ste morali kateri razred ponavljati?
Razvoj značaja.
Posebna nadarjenost.
Puberteta.
Spolno življenje (pri ženskah: menstruacija, nosečnost, porodi, odprava plodu).
Nagnjenje k alkoholu, k tobaku.
Kakšno stališče zavzemate v družbi?
Posebni podatki.
Stopnja nepripadanja k občestvu nemške ali sorodne krvi.
Polt.
Nenavadnosti pigmentov (kožnih ali lasnih barvil).
Hrbtenica.
Prsni koš.
Lobanja in obraz.
Grlo.
Prebavni organi.
Nagnjenje k bljuvanju.
Spolni organi.
Zmožnost za spočetje in porod.
Voda.
Reakcija: albumin, sladkor.
Kri: Wassermannova reakcija.

Zdravnikova odločitev

Poroka se priporoči.
Poroka se ne priporoči.
Poroka se odgodi.
Tudi če možnost spočetja ni docela gotova, se poroka priporoči.

Vox populj

(qR) London, marca

»Drugi dan po Hitlerjevem sunku v Locarno,« pripoveduje neki Londončan, ljubitelj filma, »sem šel v kino. Ko so se na platnu prikazale nemške čete v strumnem koraku, so gledalci udarili v navdušeno ploskanje. Nekaj trenutkov nato je zvočni tednik pokazal nekega francoskega ministra: v dvorani je postalo vse tiho.

Čez tri dni, to se pravi, pet dni po Hitlerjevi gesti, je francoskega zunanjega ministra Flandina pozdravil viharen aplavz občinstva. Koj nato se je na platnu prikazal Hitler: niti ena roka mu ni zaploskala v pozdrav...« (»Marianne«)

Najnovejša o Goeringu

(qN) Berlin, marca

V Berlinu šušljajo tale dvogovor:

»Ali ste videli Göringovo letalsko eskadriljo? Na stotine in stotine letal je letelo nad prestolnico. Kam so se neki odpravljale?

»Na Mlečno cesto po surovo maslo...«

(Nemci pravijo nebesni Rimski cesti M l e č n a cesta; da na Nemškem že lep čas primanjkuje surovega masla, je pa našim bralcem že znano.) (»Journal«)

Hemeroidi

Vsled stalnega sedenja, zaprtosti, pritiska krvi v debelem črevesu, nadalje pri nosečnosti in boleznih maternice, se nabira kri v žilah debelega črevesa. Napravijo se trde, rdeče, bolne otekline, ki včasih lahko tudi krvave, v najpogostejših primerih pa povzročajo močno srbečico.

Dnevno je treba popiti 1 skodelico Planinka čaja, da bo stolica vedno v redu. Po vsakem iztrebljenju je zatekla mesta dobro oprati z vodo, katera pa ne sme biti preveč hladna. Zdravljenje pospešujejo sedeče kopeli, lahka hrana, mnogo gibanja. Varovati se je prekomernega uživanja alkohola in mesa.

Gospod, 43 let star, je imel bolne hemeroide, ki so krvaveli. Po petih tednih je vsled mlačnih sedečih kopeli in vsled pospeševanja prebave s pomočjo Planinka čaja oteklina popolnoma splahnela in hemeroidi so bili ozdravljeni.

Reg. S. 529/36

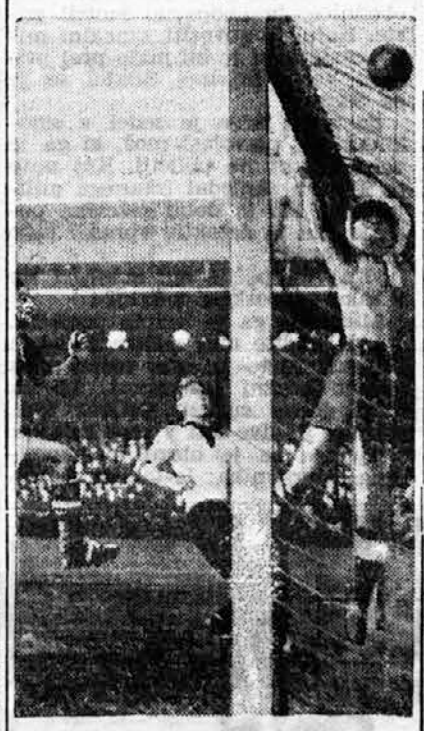

Prizor z nogometne tekme Nemčija-Madžarska, ki se je preteklo nedeljo vršila v Budimpešti. Zmagali so Madžari 3 : 2. Naša slika kaže nemškega vratarja Sonnreina pri delu.

Poslednji poskus

(qN) London, marca

A. G. Lee, župan v Worthingu na Angleškem, je ondan dobil tole nenavadno pismo od neke svoje občanke:

»Stara sem 45 let, kostanjelasa in zdrava. Ker ne morem dobiti moža, vam podarim 21 funtov v dobrodelne namene, da mi ga vi poiščete.«

Na koncu je bila še pripomba: »Vedeti morate, da se za 21 funtov dobi že dober vprežni konj.«

Kaj je župan storil, ne vemo.

V kinu zmrznil

(×jČ) Newyork, marca.

V neko newyorško bolnišnico so te dni pripeljali nekega malone zmrzlega moža. Siromak je bil v kinu in je gledal film o polarni ekspediciji. Sugestija zime je delovala nanj tako silno, da je od mraza skoraj zmrznil. Tudi druge gledalce je stresal mraz, čeprav je bila dvorana nabito polna in dobro zakurjena.

Zdravniki so izpovedali, da so zmrznjenca pripeljali ravno še o pravem času, drugače bi bilo po njem.

Križanke v šolah

(×cE) Cincinnati, marca.

Amerika je še zmerom vsa navdušena za križanke; staro in mlado jih odvozlava. Kaj bi tudi ne! Za pravilno rešeno križanko dobi srečni izžrebanec kar čedno nagrado v denarju ali blagu.

Ameriška zvezna država Ohio je zdaj sklenila že v tretjem razredu osnovnih šol uvesti križanke kot obvezni predmet. Posebni profesorji, strokovnjaki za križanke, bodo dvakrat na teden po tri ure predavali o novem predmetu.

Usodna zaobljuba

(×mČ) London, marca.

Dve lepi dvojčki, stari danes 21 let, sta se pred nekaj leti zaobljubili, da se ne bosta poročili brez obojestranskega dovoljenja.

Do lanskega leta je še šlo, zdaj se je pa ena od njiju zaljubila. A miss Laureen Pearl (tako je ime zaljubljenki) le predobro ve, da se bo smela poročiti šele takrat, ko bo njen ženin dobil dovoljenje od njene sestre.

Časnikarjem se je miss Pearl takole izpovedala:

»Če bi se poročila brez dovoljenja svoje sestre Leatrice, me ima pravico tožiti. Omožiti se torej ne morem prej, dokler tudi moja sestra ne najde ženina. Toda doslej je zavrnila že 12 snubcev — zakaj, ne vem. Vem samo to, da bom morala tudi jaz ostati sama, dokler se Leatrice ne premisli. Ta najina pogodba drži še dve leti.«

Sunek z nogo...

(qW) Pariz, marca

Lani v avgustu se je na španskem ubil z avtomobilom bivši mož Barbare Huttonove, knez Aleksej Mdivani. Te dni je pa v Ameriki zadela nesreča njegovega brata Sergija: pri polu na konju je padel in konj ga je tako nesrečno sunil, da mu ni bilo več rešitve.

Kavkaški knez Sergij Mdivani je bil mož filmske igralke Pole Negri, pozneje pa pevke Maryje MacCormickove. Pred dobrimi tremi tedni se je bil šele oženil z Luizo Astor-Van Allenovo, nekdanjo prvo ženo svojega brata Alekseja.

Nekaj dni pred poroko — vršila se je v Hollywoodu — sta zaročenca potrkala pri neki vedeževalki.

»Varujte se udarcev s pestjo!« je rekla znanilka bodočnosti Sergiju Mdivaniju.

»Udarcev s pestjo?« je osupnil knez.

»Da. In tudi sunkov z nogo.«

Zaročencema se je zdelo svarilo tako nepričakovano in bizarno, da sta udarila v smeh...

Kadar veliki ljudje podpisujejo...
Spomin na Locarno

(kN) Pariz, marca

Francoski žurnalist Edouard Helsey obuja v »Journalu« spomine na tiste znamenite dni v pozni jeseni 1925, ko se je pripravljala in rodila locarnska pogodba, najtehtnejše poroštvo miru med Nemci in Francozi.

Pisec je bil prav od blizu priča, kako so državniki podpisovali pomembno listino. Briand se je podpisal malomarno, kakor je že bil njegov temperament. Stresemann je najprej preizkusil podpis na drugem papirju; čeprav na videz miren, je bil tako nervozen, da je s peresom raztrgal papir. Sir Austen Chamberlain, ki je dobil za to priložnost v dar prekrasno zlato polnilno pero, je pa najprej oslinil pero kakor šolar, preden ga pomoči v črnilo...

Samci in poročenci

(hN) Carigrad, marca

Nekje na Turškem je neka mlada in lepa kmetica skupaj z dvema pomagačema zadavila svojega moža. Sodišče jo je obsodilo na smrt.

Morilka se je pritožila na vzklicno sodišče. Zaman: kasacija je potrdila prvotno obsodbo. Po zakonu je imela zdaj poslednjo besedo posebna pravniška komisija. In glej: vsi samci v tej komisiji so glasovali za pomilostitev, vsi oženjenci so se pa izrekli za potrditev kazni. Ker je bilo le-teh več, je morilkin vzklic propadel in so obsojenko obesili.

Klobase v svili

(×mČ) Newyork, marca.

V raznih newyorških restavracijah in barih prinašajo v zadnjih časih gostom na mizo klobase v svili namesto v črevesu.

Novotarijo si je izmislila neka ameriška svilarska tovarna. Že prvi poskusi so pokazali, da je svila imeniten nadomestek za črevesje.

Ker novotarije pri Američanih vedno užgo, so tudi »svilnate« klobase navdušeno sprejeli, zlasti zato, ker menda tudi v zdravstvenem pogledu bolje ustrezajo.

Le kaj bodo rekli mesarji?

Ločitvene prismodarije

(aI) Newyork, marca

Kaj čudne istorije pripoveduje newyorški ločitveni sodnik Z. iz svoje prakse. Tako je nekoč prišel k njemu neki možak in zahteval ločitev samo zato, ker njegova žena med obedom ni hotela... z njim govoriti. Nekdo drugi ni prenesel, da mu njegova boljša polovica pokadi vse cigarete; tretjemu je pa šel do živega neprestani smeh njegove žené.

Čudak je bil tudi neki slikar: zapustil je svojo ženo zato, ker njeni gležnji niso bili več tako drobni kakor prva leta njunega zakona.

Najbolj prismojeni ločitveni vzrok si je pa privoščila plesalka Mary Gudgert; s svojim možen namreč zato ni marala več živeti, ker je — v kopeli žvižgal. Čeprav ji je bil siromak pripravljen urediti v stanovanju lastno kopalnico.

A takih kurioznih ločitvenih vzrokov je še dosti. Tako je šel neki zakon zato narazen, ker je mož vzel igrače svojemu otroku in se je sam z njimi igral. Neki drugi zakon se je pa razbil, ker je žena priznala, da ji je njen pes ljubši od moža...

Izredna zvestoba

(qN) Newyork, marca

V Austinu v Texasu je te dni umrl neki črnec, nekdanji suženj, ki je bil celih 95 let v službi pri isti družini. Ime mu je bilo Stockes Nathan.

Ko je bil star 10 let, ga je kupila družina Littlefieldov in se je po zapovedi svojega gospodarja udeležil secesijske vojne. Po končani vojni je bilo suženjstva konec v Združenih državah, toda Nathan je iz ljubezni do svojega gospodarja, bogatega bankirja, ostal pri njem. Služil mu je do smrti in potem še njegovemu sinu, vnuku in pravnuku.

Robec posebne sorte

(rM) Holštajn, marca

Pri sodišču se je moral te dni zagovarjati neki kmetski fant, ker je svojega soseda surovo udaril v obraz.

Obtoženec je dejanje tajil. Dejal je:

»Ne, gospod sodnik, udaril ga nisem — le z robcem sem mahal pred njegovim obrazom.«

»Kajpak,« je z razumevanjem prikimal sodnik. »Toda vaše robce dobro poznam: usekujete se z roko.« (»Berl. Tageblatt«)

Motite se

ako mislite da ste storili vse, če na zunaj čistite Vaše zobe s kakršnokoli zobno kremo. Bolj važno je, odpraviti zobni kamen, ki tiči na zobeh, a to se doseže z zobno kremo Sargov KALODONT, katera ima v sebi učinkoviti dodatek sulforicinoleat dra. Bräunlicha. S tem odpravite polagoma vendar zanesljivo zobni kamen in preprečite da se naredi drug. Za izpiranje in razkuževanje ustna voda Kalodont.

Razsodite sami!

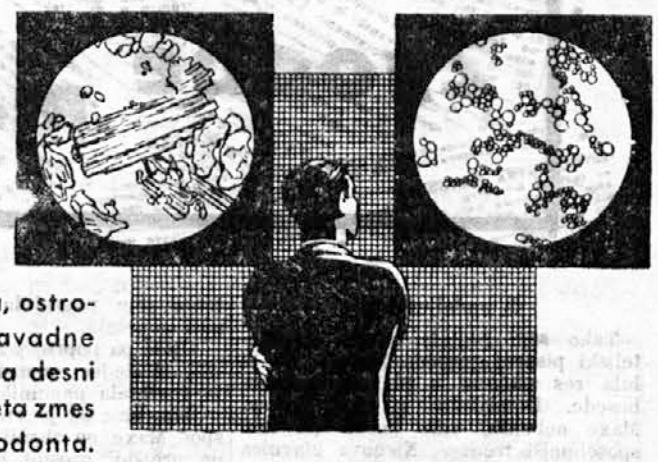

Mnogokratno povečano

Na levi okorna, ostroroba zmes navadne zobne kreme, na desni fina, skrbno zmleta zmes Sargovega Kalodonta.

Ako pomislite, koliko morajo zdržati zobje s čiščenjem ne samo v enem letu, temveč v vsem življenju, tedaj ne boste več odlašali da uporabljate vedno Sargov Kalodont. Kajti pri Sargovem Kalodontu veste: izredno fina sestavina polira zobno sklenino zares prizanesljivo. Neštetokrat preizkušeni sulforicinoleat, ki ga v naši državi vsebuje edino Sargov Kalodont, odpravi in prepreči nevarni zobni kamen, ki je vzrok tolikih velikih zobnih bolečin.

* Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV KALODONT PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK

»Lopov!« je nadaljevala vsa obupana. »Kdo ste in kaj hočete od mene? Ne poznam vas in nočem vas poznati. Takoj pri priči me odvedite nazaj na veselico, preden opazijo moji starši, da me ni. Oh!... Jaz nesrečnica! Kaj bodo rekli doma?« Zgrudila se je na stol in krčevito zajokala.

Moj sorodnik se je med tem nekoliko opomogel od presenečenja. Jokajoča deklica je bila ljubka in je nosila pierrotski kostim z rdečo kokardo — isti kostim, v katerem je videl oblečeno svojo bivšo zaročenko v dvorani. Lepi obrazek, še vedno poln srda, je bil nepopisno mikaven. V mojem sorodniku se je presenečenje začelo umikati neznanemu čuvstvu ugodja. Obšlo ga je neznansko veselje, da se je pripetila ta pomota.

»Gospodična,« je rekel, »prosim vas odpuščanja, a da ste tukaj, ni moja krivda. Vsega je kriva obleka, ki jo nosite in ki ni vaša.«

Deklica ga je osuplo pogledala. »Ali ste mar mislili ugrabiti gospodično, ki je prva nosila to obleko? Ona je moja sestrična. A vi, kdo ste vi?«

»Jaz sem njen bivši zaročenec.«

Srd mlade deklice je mahoma izginil. Njene oči so postale škodoželjno resne, na rožnatih ustnicah ji je pa zaigral porogljiv nasmešek.

»Naj bo kakorkoli,« je dejala, »to, kar ste mi napravili, je nedostojno; moje dobro ime ste osramotili.«

»Bog je tako hotel, gospodična!«

»Kaj, Bog je tako hotel?« je vprašala nejevoljno.

»Da,« je prikimal moj sorodnik. »Da vam pa vrnem vaše dobro ime, sem se pripravljen poročiti z vami.«

Dam vam svojo pošteno besedo, da moj sorodnik tedaj niti mislil ni na to, kar je rekel. Deklica je bila res ljubka, da bi se pa kratkomalo poročil z neznanko, bi bilo silno nespametno.

»Ne govorite neumnosti,« je odvrnila. »Odvedite me rajši nazaj v dvorano.«

Moj sorodnik je tako storil. Odpeljal je deklico z avtom do dvorane, kjer ni bil še nihče opazil njene odsotnosti.

Med vožnjo mu je pojasnila, kako se je pripetila zamenjava obleke. Na to misel je prišla sestrična: hotela se je namreč odkrižati nadzorstva staršev, ki so bili tudi na veselici. Prosila je odpuščanja za prekrepko zaušnico in ko jo je on prosil za ples, je koketno se smehljaje ugodila njegovi želji.

Moj sorodnik je bil zelo vesel, da se je dogodek tako končal. Poln razposajenega veselja je rekel med plesom: »Gospodična! Ako se razdere ena zaroka, je treba skleniti drugo. Nepopisno mi ugajate. Ali hočete postati moja žena?«

Deklica se je glasno zasmejala.

»Vi pa kar v skoku dirjate!« je vzkliknila. »Veste kaj? Prebivam na kmetih, pa mi pišite; vam bom že odgovorila.« In dala mu je naslov.

Moj sorodnik je seveda pisal in ona mu je odgovorila in veste, kako se je zadeva končala? Po treh mesecih zabavnega dopisovanja, podobnega duhovitemu besednemu dvoboju, je ta deklica odpotovala z mano na poročno potovanje. Postala je moja žena.

Moja žena? I seveda. Tisti moj sorodnik sem vendar jaz sam. Moja ženitev, ki se je začela s prekrepko zaušnico in se je nadaljevala s šaljivim dopisovanjem, je edina stvar, ki me v življenju ni razočarala.

(P r e v e d e l F. M.)

6. nadaljevanje

Tako sem postala tajnica v pisateljski pisarni gospoda Maxeja. To je bila res pisarna v pravem pomenu besede. Domislekov ni imel gospod Maxe nobenih, zato je bil pa tem sposobnejši trgovec. Njegova glavnica je bilo znanje angleščine. Dobival je cel tucat angleških in ameriških magazinov in časopisov. Iz njih si je izbral najboljše prispevke in si zapisal najduhovitejše domisleke, nato mi je pa narekoval v stroj prvi, približni prevod. Ta prevod je potem opilil na vseh koncih in krajih, obračal in vrtel snov sem in tja ter spravil istorijo v čisto novo obliko, ji posadil na glavo lep naslov, se podpisal, 50 krat razmnožil tako izdelani literarni »umotvor« in poslal prepise velikim časopisom. Seveda v uredništvih niso mogli vedeti, da gre zgolj za maskirane plagiate, in so drugače dobre prispevke po večini sprejeli.

Toda gospod Maxe s tem še ni bil zadovoljen. Imel je prevajalce na Poljskem, v Skandinaviji, v Italiji in na Francoskem in ti so mu brez zle slutnje prevajali ukradene novele, jih prodajali domačim časopisom in si razdelili honorarje z gospodom Maxejem. Če so ga kdaj zalotili pri tatvini — to se je pa le redko zgodilo — ni mogel nihče trditi, da bi bil novelo prepisal; da spočneta dva človeka isti domislek, pa tudi ni tako nemogoča stvar.

Toliko drži, da je možak na debelo služil in da je imel denarja ko pečká. Pa ne samo on, tudi njegova žena mu je pomagala »pisateljevati«. Kadar sta slučajno oba imela slab dan, sem mislila, da sem v norišnici.

Opoldne smo jedli travnato juho, travnato glavno jed s travnato prilago in travnato močnato. Zvečer ista pesem. Nobena služkinja ni teh »močnih« jedi prenesla dalje kakor štiri tedne. Meni le to ni šlo v glavo, kako more biti gospod Maxe tako rejene zunanjosti.

»Požrešnost škodi duševnemu delu,« je nekoč pribil. »Razen tega si duh ohrani mnogo več svobode, če ga ne okuži izžrto telo.«

Po kosilu je šel gospod Maxe vsak dan za eno uro na sprehod. Tisto uro sem tudi jaz imela prosto.

»Zbogom,« sem rekla nekega dne, vstala in odšla v svojo sobo. Tam sem ugotovila, da sem lačna ko volk. Zatorej sem si posadila klobuk na glavo in odšla proti Comu, da se v prvi gostilni pošteno najem. Res sem kmalu prišla do prijaznega restorana.

In kdo je sedel notri in imel pol kvadratnega metra velik zrezek pred seboj? Gospod Maxe. Morala sem mu sveto priseči, da ga ne bom izdala. Hotel je rešiti vsaj dušo svoje žene, če si je že svojo zapisal hudiču.

Od tistega dne sva šla po kosilu večkrat skupaj zdoma.

*

Ravno sem sedela za strojem in odtipkavala neko novelo, za pisalno mizo poleg mene se je pa gospod Maxe ukvarjal s sestavljanjem imenika uredništev. Že nekaj časa se je igral z velikimi škarjami. Ravno sem bila gotova s stranjo in sem jo potegnila ven. Pri tem sem slučajno pogledala svojega šefa in se zgrozila.

Široko je bil namreč odprl oči, ustnice so se mu krčevito raztegnile in topo je strmel v škarje. Tedaj se je obrnil k meni, me pogledal divje ko zver, vstal in šel s škarjami v dvignjeni roki k meni.

»Zdajle te bom zabodel v vrat,« je rekel. Ti ženiščé razuzdano, ti si pregreha!«

Srce mi je razbijalo do vratu. Vzlic temu sem pograbila veliki marmornati pepelnik.

»Bom pa poprej jaz tebi razbil lobanjo, ti dedec razuzdani,« sem rekla in zavihtela pepelnik kakor disk.

»Ha, ha,« se je vreščé zasmejal gospod Maxe, se obrnil in položil škarje na prejšnji prostor nazaj. Bil je spet pri pameti.

Imela sem pač smolo s svojimi šefi...

Pri neki drugi priložnosti se je iznenada na smrt zresnil, zapovedovalno dvignil kozarec in mi rekel: »Poklekni predme, zakaj jaz sem Bog. Jaz imam žezlo vsemogočnosti!«

»Mačka imate,« sem vzdihnila v odgovor in odšla ven. Ko sem se vrnila, se je delal spet normalnega.

*

Nič kaj dobro se nisem počutila v tej hiši, saj nisem bila nikoli varna življenja. Le še poslanstvo angela varuha sem opravila, potem sem pa dala tej hiši slovo.

Stanovanjska soba je ležala v visokem pritličju. Iz delovne sobe so držale tja stopnice. Ko sem nekega dne tam vstopila, sem zaslišala pridušen glas. V par skokih sem bila zgoraj in zagledala nekaj čudnega: Maxejeva žena je sedela v naslanjaču, škileč zavijala oči in nekam čudno iztezala jezik. Prvi mah sem mislila, da se pači za šalo, posebno ker je njen mož mirno stal za njo. Potlej sem pa le pozorneje pogledala in tedaj sem z grozo opazila, da se je okoli njenega vratu ovijal črn svilnat motvoz, čigar konca je imel gospod Maxe v rokah.

»Prst,« je rekel šef, »ravno se odpravlja k Bogu.«

Z enim skokom sem bila pri njem in spravila gospoda Maxeja s krepkim sunkom v želodec nazaj na ta svet. Potem sem še ženo pomagala obuditi. Če bi bila prišla le dve minuti pozneje, bi bilo prav gotovo po njej.

Zdaj mi je bilo vsega že dovolj. Drugi dan sem se odpeljala nazaj v domovino.

Zadnji dve leti nisem v nobenih časopisih več srečala imena tega »pisatelja«; zato sklepam, da so se vendar že zaprla za njim vrata umobolnice.

10

»Kaj morem za to!«

Bili smo že čez mejo, ko sem si v jedilnem vagonu privoščila prvo kosilo po nemškem načinu. Z menoj je sedel za mizo neki gospod, ki si je belil jedačo s steklenico žlahtnega vina. Bil je zelo obilen in je imel debelo zlato urno verižico. Najprej je začel govoriti o voznem redu, potem o vremenu in naposled o pokrajini. Zdajci se je pa zdrznil, srepo me je pogledal, nekoliko nagnil glavo in dejal:

»Oberschnudelwiesner je moje ime!«

»Kaj morem za to!« sem menila, ko me je s tolikim pričakovanjem pogledal.

»Ali vam moje ime res nič ne pove?«

»Hm, vsakdanje ravno ni.«

»Včeraj sem zmagal pri keglanju,« je očitaje zmajal z glavo in potegnil iz žepa časopis, kjer je bilo sicer res komaj vidno, a vendarle natisnjeno njegovo ime.

Opravičila sem se mu, da nisem brala še nobenih listov. Bil je dobrodušen starejši gospod, pa sem se spustila v pomenek z njim, da mi bo hitreje minil čas. Ko je izvedel, kakšen je moj poklic, se mu je razširil obraz. Veselo je vzkliknil:

»Nu, da, če bi hoteli k meni za tajnico — morda bi bili porabni zame.«

»Družinsko življenje?«

»Kajpada, in še prav vzorno. Imeli bi vas radi kakor lastnega otroka.«

»Ne, hvala lepa,« sem rekla, vstala, prijazno pozdravila in šla, gospod Oberschnudelwiesner je pa obsedel z užaljeno gubo na čelu. Mož seveda ni mogel vedeti, kako slabe izkušnje imam z družinskim življenjem.

*

»Da, da, kar doma ostani in si pošteno služi svoj kruh,« je menila teta Mina, ko sem ji pripovedovala o svojih doživljajih. »Kaj pa misliš zdaj početi?«

Tega še sama nisem prav vedela. Le toliko je bilo gotovo, da moram spet kam v službo. Poskusila sem z oglasom v nekem velikem listu in res sem dobila več odgovorov.

Najprej sem se predstavila pri nekem zelo mladem odvetniku. Mož me je pustil celi dve uri čakati in ko me je naposled poklical, je ravnal z menoj kakor človek, ki drži kost v roki in govori s psom. Hotel je vedeti vse mogoče reči, ki mu jih ni bilo prav nič mar. Mož ni bil po mojem okusu.

»Načelno ne bi imel ničesar proti vam,« je rekel zviška. »Seveda bi mi morali poprej prinesti primerna priporočila.«

»Seveda.« sem odvrnila. »Obenem bi pa tudi jaz rada videla priporočila o vaši osebi.«

»Kakooo prosim?«

»Menda! Od nas ubogih deklet, ki si moramo služiti svoj kruh, zahtevate naš življenjepis do slednje podrobnosti in sam Bog vedi, kaj še vse. Lepo, zakaj ne; preden človek koga plača, hoče tudi vedeti, kaj plača. Toda ali nimamo me, ki moramo za svojo plačo trdo garati, prav tako pravico vedeti, komu se v nekaterem oziru izročimo na milost in nemilost?«

S temi besedami sem se zasukala in odšla. A še dolgo sem videla pred seboj njegov obraz, drugi najbolj bebasti obraz, kar sem jih srečala v življenju. Najbolj bebastega je imel gospod Sedelmeier...

*

Zelo spoštovana gospodična Kerberjeva!

Z zanimanjem sem prebral vaš oglas in bi bil pripravljen vzeti vas v službo kot tajnico. Toda moja tvrdka je še zelo mlada, zato bi v začetku ne mogel kaj prida plačati. Poštenost mi pa veleva, da se bom pri uspevanju svojega podjetja tudi nasproti svojim sodelavcem primerno izkazal.

Imam trgovino z ribjimi konzervami; to vam pove že pisemska glava.

Če bi se zanimali za mojo ponudbo, bi vas prosil v ponedeljek ob 16. za vaš cenjeni obisk.

Vdani
Ernst Rudolph.

To pismo ni sicer kaj prida obetalo, ugajala mi je pa njegova odkritost. Tudi so mi bile konzerve nekam simpatične, ko sem jih imela še iz očetove trgovine v mezincu. Vsekako sem si hotela zadevo ogledati, že iz zabave.

Ob napovedani uri sem prišla. Napis na vratih v pritličju mi je povedal, kje je pisarna. Potrkala sem in vstopila. Miza, pult, škrbast pisalni stroj, omara, stojalo za obleko in trije veliki zaboji so mi zazijali nasproti. Na levi vrata, na desni vrata. Na levi na vratih napis ‚Knjigovodstvo', na desni pa ‚Privatna pisarna'.

Preprosto oblečen, a simpatičen gospod je vstal, ko sem vstopila.

»Rada bi govorila s šefom,« sem rekla.

»To sem jaz. Ali ne bi sedli, gospodična Kerberjeva?«

Sedla sem na stokajoč stol.

»Natočil vam bom čistega vina, preden se odločite, ali želite postati moja sodelavka,« je začel gospod Rudolph. »Dela sicer še ni veliko v pisarni, a nekdo mora le biti tu, jaz sem pa skoraj zmerom na nogah, ker sam obiskujem stranke. Prevzel sem podružnico šele pred kratkim, in zato se pravi pljuniti v roke in za vse prijeti, če hočem kam priti. Za zdaj ne vidim drugega kakor težave, a vem, da jih bom premagal. Enkrat sem imel smolo, zato moram zdaj spet iznova od začetka.«

Gospod Rudolph je vstal, stopil

Nadaljevanje na 8. str.

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolča, obolenju in lenivosti črevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in išijasu, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arterioskleroza) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za Din 20·—.

Reg. S. 529/36

Mož, ki je petkrat živel

Fantastična pretvarjanja dr. Bella. -- Slepilo ali resnica?

(mI) Newyork, marca.

»Še znorel bom, šef,« je zaječal detektiv Jack Tyburn, ko je bil s svojim poročilom pri kraju. »Če bi se mi bil kdo še pred tednom dni upal natvesti takšno istorijo, bi ga bil boksnil, da bi se izlepa ne zavedel.«

»Mlad hrt ste, Tyburn,« je menil šef detektivskega oddelka. »Toda priznati moram, da se mi v vsej praksi še ni pripetil takšen primer.«

*

Afera Bell je pa tudi res najbolj nora kriminalna zgodba zadnjih let. Začela se je s tem, da so pred nekaj meseci prijeli pri raciji nekega mladega moža s svetloplavimi lasmi in bledim obrazom. Aretiranca so, kakor je na newyorški policijski centrali že nekaj časa navada, »predstavili« več sto detektivom. Med gledalci, ki naj si vtisnejo obraz »težkega dečka« v spomin, je sedel tudi Jack Tyburn. Rumenolasi bledi mož je posebno zato zbudil njegovo pozornost, ker je venomer nervozno stiskal in odpiral pest in si jo drgnil ob rokav.

Prvo presenečenje

Nekaj tednov nato je imel Jack Tyburn opravka v najbolj gosposkem newyorškem hotelu, v »Waldorf-Astoriji«. Ko je stopal čez obednico, je neopazno motril goste. Hotel je govoriti z nekim milijonarjem, ki je bil malo prej prijavil večjo tatvino. Zdajci se je pa zdrznil.

Za neko mizo je sedel v smokingu isti plavolasi mož, ki ga je videl takrat na policiji. Koj nato je Tyburn zagledal iskanega milijonarja. Ko je dobil zaželene podatke, ga je detektiv vprašal tako mimo grede:

»Kaj pa počne oni sumljivi tip v tako gosposkem lokalu?«

Milijonar ga je osuplo pogledal.

»Ali mislite mar mistra Roberta Gatea? O, to je zelo ugleden in imovit borzni spekulant, ki na borzi dobro zasluži. Kolikor vem, stanuje že dve leti v tem hotelu.«

Tyburn se je obrnil do hotelskega upravnika; le-ta mu je potrdil milijonarjeve navedbe.

»Čudno, kako lahko se človek zmoti,« si je dejal sam pri sebi Tyburn, ko se je odpravljal iz hotela. V veži je spet zagledal plavolasega moža. Mister Gate je stal v druščini zelo elegantno oblečenih in uglednih gospodov in si — nervozno drgnil pest ob rokavu...

Plavolasi Harry

Kakor blisk je odhitel Tyburn v svojo pisarno in si je dal tamkaj predložiti fotografije vseh sumljivih ljudi zadnjih tednov. Po kratkem iskanju je našel, kar je iskal. Pod sliko je bilo napisano: »Harry Bread, imenovan plavolasi Harry, star 37 let, najbrže vlomilec in tat. Že dvakrat zaradi pomanjkanja dokazov izpuščen.«

Zdaj je torej veljalo obdržati sumljivega moža z dvojnim življenjem ostro v očeh. Drugi dan je prišel Tyburn spet v »Waldorf-Astorio« in malomarno čakal, dokler ni Robert Gate odšel iz hotela. Ne da bi bil opazil svojo »senco«, je Gate stopil v elegantno limuzino in se odpeljal.

Tyburn mu je sledil v drugem avtomobilu. Limuzina se je ustavila pred elegantno palačo v milijonarskem okraju. Policist, ki je stražil v bližini, je vljudno pozdravil. Mr. Gate se je dostojanstveno odkril. Tyburn je videl, kako je nato izginil v hišo; pristopil je k policistu.

»Kdo je mož, ki ste ga pravkar pozdravili?«

»Dr. William Bell,« je dobil odgovor. »Vsi bogatini tega okraja hodijo k njemu.«

Lov za prstnimi odtisi

Detektiv se je zgrabil za glavo. »Ali sanjam ali se mi blede?«

Hlastno se je odpeljal na policijsko centralo in se brez odloga javil pri svojem šefu.

»Zdi se mi, da zadnje čase nekoliko preveč garate,« je rekel predstojnik v skrbeh. »Dajte, izprezite za nekaj dni, pa ne boste več videli strahov.«

»Ne, šef, nikakih pravljic ne pripovedujem,« je zatrjeval mladi uradnik. »Če se nam posreči dobiti prstne odtise tega mistra Gatea, bi lahko takoj ugotovili, ali je identičen s plavolasim Harryjem.«

Šefu je bilo zdaj samemu do tega, da pride uganki do dna. Poslal je enega izmed svojih najboljših detektivov v hotel »Astorio«. In mož se je res že čez nekaj dni vrnil s cigaretnico, na kateri je bil Gate pustil svoje prstne odtise. In glej: popolnoma so se ujemali z odtisi plavolasega Harryja!

Na policiji so sklenili, da bodo prečudnega pretvarjalnega umetnika še nekaj časa opazovali. Čez dva dni se je Tyburn pojavil pri svojem predstojniku z novim razkritjem: Bell je imel tudi v Brooklynu posebno stanovanje in se je tamkaj imenoval Cliff Morley! To pot se je izdajal za slikarja in v njegovem ateljeju je bilo na tucate gotovih in na pol izdelanih slik.

Štiri žene spoznajo svojega moža

Morleyja so aretirali ravno v trenutku, ko je slikal neko mlado damo. Vzlic njegovim ogorčenim protestom so ga odpeljali na policijo. Tam ga je čakalo drugo veliko presenečenje. Komaj je stopil v sobo detektivskega šefa, ko so planile s sedežev štiri mlade žene in se mu vrgle nasproti.

»Harry!« »Cliff!« »Robert!« »William!« Imena so se kar kresala.

Mister Gate, to se pravi Morley, to se pravi Bread, to se pravi dr. Bell, je strmel kakor iz uma v štiri lepotice. Potlej je pa mahnil z roko, kakor češ: Če ste že vse to dognali —

»Ko ste bili že tako spretni, da ste poiskali štiri moje žene, vam bom pomagal, da doženete še peto,« je izjavil. »Vprašajte v varieteju ‚Lammontu' po Jani Baldertonovi, pa boste v priljubljeni umetnici spoznali ženo pisatelja Henryja Jonesa. Jones je namreč moje peto ime,« je končal s sarkastičnim usmevom.

»Tri sto hudičev — kdo ste pa potem prav za prav?« ga je nadrl šef.

»Doktor William Bell, zdravnik in ljubitelj lepih umetnosti, spoštovani gospodje. Imel sem smolo, da sem se poročil z bogato ženo. V tem zakonu sem se na smrt dolgočasil. Pol leta nato sem se skrivaj oženil z gledališko igralko Jano Baldertonovo; predstavil sem se ji za dramatika Henryja Jonesa. Zanjo sem tudi napisal dve komediji. Pozneje sem se izpremenil v borznega mešetarja mistra Gatea in nato v slikarja Morleya. In vselej je bila neka ženska vzrok mojih pretvarjalnih komedij. H koncu mi še te senzacije niso več zadoščale. Za izpremembo sem se sprijaznil z gangstri in tedaj sem doživel smolo, da ste me aretirali... Sicer sem pa tudi kot ‚plavolasi Harry' oženjen; izbral sem si bil neko gangstrko. Vse drugo vam je pa že znano.«

Williama Bella so obdržali v zaporu. Za zdaj mu ne morejo dokazati še ničesar drugega kakor štirikratno dvoženstvo in štirikratno ponaredbo uradnih listin. Toda preiskave še ni konec; mister Tyburn si vneto prizadeva, da bi romanu pustolovca dr. Bella dodal dostojno sklepno poglavje.

—o—

GOERINGOVO PIVO

O generalu Goeringu govore, da zelo rad posluša anekdote, ki krožijo o njem.

»Našel sem način, kako bom izvedel vse anekdote, ki se širijo o meni,« je dejal pred nekaj tedni. »Vsakemu svojih treh šoferjev sem namreč obljubil vrček piva za vsako novo zgodbo, ki mi jo prinese na uho...«

Ondan ga je neki znanec vprašal, kako se je njegova metoda obnesla.

»Slabo,« je zagodrnjal Goering. »Moral sem preklicati svojo nagrado. Vsi šoferji so bili neprestano trdi kot bat.«

(IN)

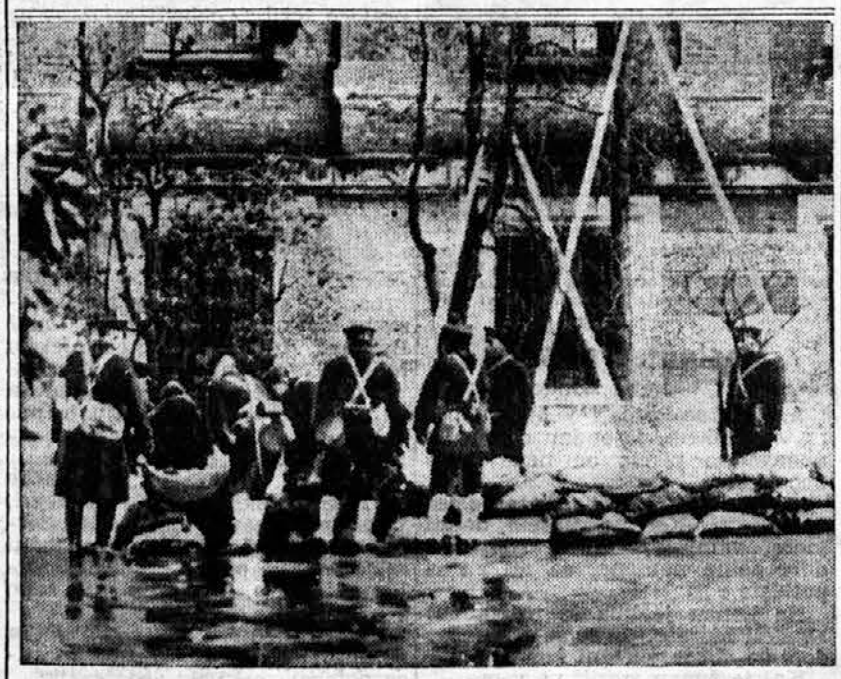

Takšna je bila slika Tokia med vojaško pobuno: ena izmed prvih fotografij, ki so prišle v Evropo o udušeni japonski revoluciji. Slika kaže, kako postavljajo mornarji barikade po prestolniških ulicah.

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

—o—

Da boš zdrava in lepa

Okrepitev ramen

Celo pri mišičastih ženskah se pripeti, da so jim ramena (triceps) premalo razvita; kaj šele pri zalitih zrelejših damah! Ženske na splošno tej grdosti ne pripisujejo dosti pomena, ker jim zrcalo ne pokaže, kako žalostno jim zamaščeno meso pleše in poskakuje pri hoji. Da, cenjene dame: vsa vaša lepota od spredaj vam ne odtehta grdosti od zadaj.

Zato vam bom danes povedala, kako se te grdosti odkrižate. Naj vas ne bo strah: prav lahko in hitro se bo to zgodilo, če se boste ravnale po mojem nasvetu. Vaje so lahke in učinkovite.

Evo vam prve!

1. vaja

Pokonci stoječ iztegni roke, tako da bodo dlani obrnjene v tla. Nato počasi dlani obrni, tako da bodo gledale v strop. Dlani rečem zato, da boš laže razumela; v resnici pa mora gib priti iz ramen, le tako se bo triceps okrepil. Sicer boš pa to sama prav dobro čutila. Gre za pravi in popoln obrat, ne samo za tistega, ki nastane, če obrneš roko (dlan) navzgor — da palec gleda v strop — nego za onega,

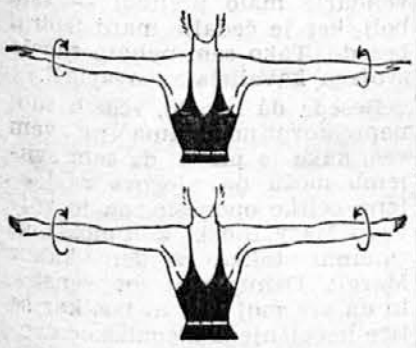

mnogo težjega, ki nastane, če zavrtiš laket, a roko (dlan) obrneš tako, da ti palec gleda v tla.

Povejmo nazorneje: najprej zavrti laket, palec naj gleda v strop, nato zavrti nazaj v prvotno lego in nadaljuj vrtenje, da obrneš dlan v strop. Potem nazaj v prvotno lego in odmor. Napravi to vajo počasi dvajsetkrat. (Ko jo boš delala, jo boš laže razumela kakor zdaj pri branju.)

2. vaja

Upogni levo laket, kakor da bi jo imela v obvezi. Z desnico krepko zagrabi levico med ramenom in komolcem. Vleci z levo lehtjo na levo, z desno roko pa na desno, z vso močjo; to naj traja tako dolgo, dokler ne našteješ do deset. Nato isto vajo z drugo roko.

To stori šestkrat.

Ta vaja dosti zaleže, mnogo več kakor vaja s kavčukom.

Naposled se ne pozabi temeljito zmasirati z žimasto rokavico, da se ti meso utrdi.

Irène Conseillère

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Pretlačena zeliščna juha, gnjatna torta*, jabolčna kaša.

Torek: Goveja juha z rižem, govedina z ohrovtovimi vršički, mariborska torta*.

Sreda: Obara s cmočki, dunajski zrezek, zelena z majonezo*, mešan kompot, drobno pecivo.

Četrtek: Porova juha*, preslaninjene pečene telečje noge s solato, orehov zvitek*.

Petek: Zeljnata juha, zelenjavni zrezki, ocvrte miške z ribezovo polivko.

Sobota: Krompirjeva juha z gobami, goveji jezik z grahovo kašo in jabolčnim hrenom, jabolčna krema.

Nedelja: Možgani in cvetača z majonezo, nadevane piške, zelena solata, snežna torta*.

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Ričet, špinačne dalke s sirovo omako*.

Torek: Goveja juha z vlivanci, govedina z gobovim krompirjem*.

Sreda: Zdrobova juha, krompir v oblicah z bešamljevo omako*, hrenovke.

Četrtek: Svinjska pečenka s pečenim krompirjem, solata, sirovi obročki*.

Petek: Pretlačena lečna juha z ocvrtim močnatim grahom, zdrobov zavitek*.

Sobota: Angleški ohrovt, telečji kotleti s kruhovimi cmoki.

Nedelja: Telečja obara, pečene telečje prsi z rižem, piškotne rezine*.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Gnjatna torta

15 dkg masla (21 dkg presnega masla) spenimo s 7 rumenjaki, vmešamo 7 žlic moke in 7 žlic mleka, na koncu pa rahlo pridenemo še sneg iz 7 beljakov. To testo razvaljamo na 5 okroglih testenih krp in pečemo vsako posebej v tortnem liku. Ko so krpe pečene, namažemo prvo z mešanico sesekljane gnjati in kisle smetane, drugo z mešanico sesekljanih kislih gobic in presnega masla, tretjo spet z gnatjo, četrto pa s popraženimi možgani. Potem postavimo torto še za kakšne četrt ure v vročo pečnico, da se pregreje.

Mariborska torta

Na deski zgnetemo v testo: 15 dkg masla) 21 dkg presnega masla), 9 dkg z vanilijo pomešanega sladkorja in 28 dkg moke. Iz tega testa spečemo 4 testene krpe. Prvo in tretjo krpo namažemo s takimle nadevom: 7 dkg sladkorja stepemo s sedmimi dkg mezge in vmešamo 2 beljaka. Vse skupaj dobro spenimo. Drugo krpo in povrhu torte namažemo s takole kremo: 30 dkg sladkorja kuhamo v 1/16 črne kave, dokler se ne zgosti; potem vmešamo 6 rumenjakov in stepamo vse skupaj nad soparo tako dolgo, dokler se krema ne zgosti.

Zelena z majonezo

Zeleno olupimo in skuhamo v slani vodi, potlej jo zrežemo na tenke lističe — in ko se ohladi, vmešamo med njo gosto majonezo.

Porova juha

5 velikih porov zrežemo na kose in jih na hitro zdušimo na masti. Potlej por pomokamo, in ko moka porjavi, zalijemo z vodo. Potlej zrežemo v juho 2 krompirja, solimo in popramo ter kuhamo tako dolgo, dokler se vse ne zmehča. Na koncu pretlačimo goščo, prilijemo mleko in juho, prekuhamo in vžvrkljamo pred serviranjem 1 rumenjak.

Orehov zvitek

15 dkg sladkorja dobro spenimo s 5 rumenjaki, pridenemo 16 dkg zmletih orehov in sneg iz 5 beljakov. Testo denemo v omaščeno in pomokano pločevinasto pekačo in pečemo v zmerno vroči pečnici četrt ure. Še vročo pogačo namažemo s poljubno mezgo (najprimernejša je kostanjeva mezga) in jo brž zvijemo. Ohlajeni zvitek serviramo po obedu.

Snežna torta

25 dkg sladkorja, 25 dkg nastrganih lešnikov, po potrebi zmešanih z orehi in mandlji, rebro čokolade (nastrgane), cimet in nastrgane limonove lupinice vmešamo v trd sneg iz 8 beljakov. To mešanico denemo v omaščeno in pomokano pekačo za torte, ter pečemo v pol hladni pečnici. Torto serviramo s stepeno smetano ali pa s čokoladno kremo.

Špinačne dalke s sirovo omako

1/2 kg špinače kuhamo in pretlačimo. Posebej spenimo 5 dkg masla z 2 rumenjakoma, dodamo soli in popra, potem vmešamo 4 dkg moke, ki smo vanjo pomešali za noževo konico pecilnega praška, in sneg iz 2 beljakov. Na koncu primešamo še špinačo. Iz tega testa pečemo v nizki ponvi majhne dalke, jih namažemo z jajčnim cvrtjem, ali pa s sesekljano posebno klobaso, ali pa s sesekljano gnatjo. Na koncu zlepimo po dve dalki skupaj.

Sirovo omako pripravimo takole: Napravimo svetlo prežganje in ga zalijemo z mlekom ali s smetano. Potem omako solimo, popramo in kisamo z limonovim sokom, pred serviranjem pa vsujemo vanjo pest nastrganega bohinjskega sira.

Gobov krompir

Namočene suhe gobe zdušimo na maslu, primešamo soli, popra in zelenega peteršilja, podmetemo z moko, zalijemo z mlekom in prekuhamo. Omake mora biti precej, ker zrežemo vanjo na pol skuhan krompir, ki ga šele v omaki do mehkega skuhamo.

Bešamljeva omaka

4 dkg moke vsujemo v 4 dkg razbeljenega masla. Ko moka vzkipi, prilijemo 1/4 l mleka, solimo, popramo in kanemo nekoliko limonovega soka v omako. Ko se omaka ohladi, vžvrkljamo vanjo 1 rumenjak in 1 žlico nastrganega bohinjskega sira. S to omako polijemo krompir v oblicah.

Sirovi obročki

Iz 14 dkg pretlačenega kravjega sira, 14 dkg moke, 1 jajca, 1 rumenjaka, 4 dkg stopljenega masla in 1 dkg raztopljenega kvasa zgnetemo testo. Ko 1/2 ure vzhaja, napravimo iz testa majhne svaljke in jih zvijemo v obročke. Pečemo jih v vroči masti in potresemo s cimetom in sladkorjem. Serviramo jih vroče.

Zdrobov zavitek

Pripravimo navadno testo za zavitek, potem ga pa namažemo z nadevom in zvijemo.

Nadev: 5 dkg masla stepemo s 3 rumenjaki, dodamo 1/4 l smetane, 1/8 kg debelega zdroba, malo soli in pustimo 1/2 ure stati. Potem rahlo vmešamo sneg iz 3 beljakov.

Pripravljen zavitek zrežemo s hrbtom noža v kakšnih 10 cm dolge kose, namažemo robove z beljakom in kuhamo zavitke 10 minut v slani vodi. Pred serviranjem jih potresemo s popraženimi drobtinicami. Zraven sodijo kuhane suhe češplje.

Piškotne rezine

1/4 kg sladkorja v prahu in 2 celi jajci stepamo 10 minut, potem pa vmešamo 12 dkg sesekljanih orehov, žlico ruma in 12 dkg presnega masla in vse skupaj dobro spenimo. Globoko omaščeno pločevinasto pekačo obložimo s piškoti, namočenimi v mleku, jih namažemo s pripravljeno kremo, nanjo položimo spet piškote in pustimo pecivo čez noč na hladnem prostoru. Prihodnji dan pomažemo rezine z gostim kakaom ali s čokoladno polivko.

Jajca ostanejo dolgo sveža, če jih namažemo s slanino ali z mastjo. Kljub temu jih pa moramo hraniti na zračnem in suhem prostoru.

Celo otroci že vedo....

Če pere mamica s Schichtovim Radionom, ji gre delo hitro in brez truda izpod rok; in potem ni mamica prav nič utrujena — ampak je vedno tako dobre volje. Saj je pa tudi lahko — kajti Schichtov Radion opere brez truda perilo veliko bolj čisto, kakor bi ga oprale najbolj pridne roke ob najhujšem naporu. In kako preprosto je to: najprej raztopi Radion v mrzli vodi in ko raztopina s perilom zavre, kuhaj 15 minut. Nato perilo izperi najprej v topli, potem pa še v mrzli vodi — in perilo bo belo kakor sneg.

Schichtov RADION pere vse

Schicht RADION pere sam

Anekdote

RADIKALEN RECEPT

Sir Humphry Rollestone, osebni zdravnik pokojnega angleškega kralja Jurija V., je imel v zasebni praksi vedno dosti pacientov. Do uglednega in izkušenega zdravnika so imeli ljudje nenavadno veliko zaupanje. Mož si je posebno rad privoščil hipohondre. (Med izobraženci in neizobraženci ni poznal razlike.) Kako neusmiljeno je ravnal s temi namišljenimi bolniki, nam pove pričujoča anekdota:

Dr. Rollestona je neko noč poklicala bogata in razvajena dama. Čeprav je bila zdrava ko dren, je trdila, da so ji mišice otrpnile in da so ji vsi udje odpovedali. Tožila je, da že več dni ne more iz postelje.

Prebrisani zdravnik jo je pri priči spregledal. Stopil je k namišljeni bolnici in ji rekel:

»Gospa, če v dveh minutah ne boste na nogah, se bom vpričo vas slekel in legel k vam v posteljo!«

Moralne dame toliko da ni kap zadela, ko je slišala te besede. Toda še zmerom ni marala iz postelje. Minili sta dve minuti in dr. Rollestone se je res začel slačiti. Odložil je suknjič in telovnik, bolnica je pa še vedno ležala ko odrevenela v postelji. Že si je odpel naramnice in se lotil hlač —

— takrat je pa uboga bolnica na mah pozabila na svoje otrple ude: kriknila je da je šlo skozi ušesa, in skočila ročno ko srna iz postelje.

Dokaz, da so bile njene mišice otrple res samo v domišljiji.

OPREZNI VOJSKOVODJA

Atenski vojskovodja Ifikrat (415 do 353 pr. Kr.) je odredil, da morajo Atenci v dobi miru utrditi svoje mesto.

»Čemu nam bodo utrdbe!« so majali Atenci z glavami. »Saj nam od nikoder ne grozi nevarnost!«

»Mar hočete, da nas nevarnost zaloti nepripravljene? Ali ne bi bilo strašno, če bi morali bežati pred sovražnikom z zavestjo: ‚Na to pa nismo bili pripravljeni!'?«

V neki bitki so Ifikratovi vojaki začeli omahovati in se umikati pred sovražnikom. Tedaj je vojskovodja zavpil z mogočnim glasom:

»Strahopetci! Ali hočete mar, da postane sovražnik junak?!«

Te besede so zalegle. Ifikratova vojska je tudi v tej bitki zmagala.

GLAD REŠUJE ŽIVLJENJE

Na vojaški šoli v Briennu na Francoskem se je 5. januarja leta 1780 domenilo 5 učencev, da se pojdejo drsat na bližnje jezero. Zabavali so se vse dotlej, dokler ni zazvonilo poldan. Tedaj je eden izmed učencev dejal, da je lačen in da gre na kosilo. Tovariši so mu prigovarjali, naj ostane, toda lačni mladenič se ni zmenil za to in je odšel.

Komaj pol ure po njegovem odhodu se je led zdajci vdrl in jezero je pogoltnilo vse štiri mlade drsalce.

Lačni mladenič, ki je zaradi kosila zapustil družbo, je bil sam Napoleon I. poznejši francoski cesar. Lakota mu je bila rešila življenje.

PRINC WALEŠKI KOT ŽENITNI POSREDOVALEC

Pred nekaj leti je princ Waleški, sedanji kralj Edvard, obiskal neko tekstilno tovarno na Angleškem. Prijazno se je razgovarjal z delavci in jih izpraševal to in ono. Tedaj je nepričakovano stopil pred princa stari tovarniški strojnik in mu rekel:

»Visokost! Z veliko prošnjo se obračam do vas. Imam 20letno hčerko, ki se je voljna poročiti samo z bogatim trgovcem ali višjim uradnikom. Zaradi tega sem ves potrt. Siromak sem, nimam zvez ne znanja, zato prosim vas, Visokost, da se zavzamete za mojo hčerko in ji poiščete primernega ženina.«

Princ, začuden nad to nenavadno prošnjo, je vprašal strojnika:

»Ali je vaša hči lepa?«

»Krasna!« je navdušeno vzkliknil oče in pokazal princu njeno fotografijo.

»Dobro! Storil bom vse, da se bo vaša hčerka dobro poročila!«

Angleški prestolonaslednik je držal besedo; delavčeva hči se je po šestih mesecih res poročila z bogatim londonskim trgovcem. Na svatbo je prišel tudi visoki ženitni posredovalec sam.

TOPOVSKA KROGLA

Španski kralj Karl V. (1500—1558) je pri obleganju nekega mesta prišel v bližino ognja sovražnih baterij. Njegovi častniki so ga rotili za božjo voljo, naj se umakne.

Karl V. se je pa samo zasmejal.

»Ali poznate v vsej svetovni zgodovini enega samega vladarja, ki bi ga bila topovska krogla ubila?« jih je zavrnil.

VOJVODA ALBA

Vojvoda Alba se je nekoč pomenkoval s Karlom V. o političnih zadevah. Svetoval je vladarju, da naj pomori vse kneze, ki so mu odveč, da se jih tako odkriža.

»Kaj bo pa potem z mojo dušo?« ga je zavrnil kralj.

»Veličanstvo ima dušo?« je mrzlo vprašal Alba. »Potem je pa čas, veličanstvo, da se odpoveste prestolu.«

Po strahovitem mrazu je v Združenih državah zavladalo nenavadno milo vreme — in zdaj poročajo z vseh koncev prostrane Unije o katastrofalnih povodnjih. Na sliki na levi: poplavljene ulice v Woodside-Queensu v državi Newyork. Na desni: železniška nesreča, nastala zaradi odnehanja nasipov, izpodjedenih z vodo.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

24. nadaljevanje

Instinktivno se je bil umaknil v ozadje lože, a vzlic temu sem čutila magnetni lesk njegovih oči, strmečih vame.

Tako sta minili dve minuti; meni sta se zdeli dve uri.

Opazila sem njegovo obotavljanje. Tudi on si je bil zadal strahotno vprašanje: Katera od obeh? Žena, ki je nihče ne pozna, ali metresa, znana vsem? In prepričana sem bila, da bo iz svojega moškega samoljubja, iz strahu, da se v očeh vseh svojih prijateljev ne osmeši, ostal pri Margiti Dennyjevi.

Medtem je vojvoda Marylandski čedalje bolj silil vame, da mu povem svoje ime; bližal se je namreč odmor.

Vedoč, da me Artur Winterton opazuje, sem se vojvodi prijazno nasmehnila.

»Nikar se mi tako ne smejte, mylady! Drugače bom storil največjo nekorektnost!«

»In ta bi bila?«

»Da ostanem pri vas vse drugo dejanje.«

»To bi bila baznost, mylord, in bojim se, da je moj mož ne bi nikdar dopustil.«

»Ali mar ve, da ste tu?«

Zoper svojo voljo sem pogledala proti loži Margite Dennyjeve in komaj viden nasmešek mi je zletel čez ustnice.

»Kaj pa da ve!«

»A tega vendarle ne more uganiti, da sem imel čast z vami govoriti?«

»Na žalost — tudi to mu ni neznano!«

Tisti trenutek so se ložna vrata odprla in na pragu se je prikazal Artur Winterton.

Pokazala sem vojvodi svojega moža; ta gesta je bila nemo dopolnilo mojih prejšnjih besed.

Tujčev obraz je preletel blisk presenečenja. In bolj uganila sem kakor slišala vprašanje, ki so ga tiho zamrmrale njegove ustnice:

»On — vaš mož?«

»Da!«

Skoraj z grozo je pogledal Arturja Wintertona.

Vojvoda je pisatelja očitno poznal, toda moja izjava, da sem njegova žena, je najbrže vse, kar je vedel o njem ali vsaj mislil, da ve, postavila na glavo; kot spodoben mož in brezhiben gentleman pa seveda ni smel predolgo kazati svojega začudenja.

Ne da bi se bil ganil s sedeža, je mirno čakal s prekrižanimi nogami, ravnajoč se v svojem obnašanju po meni: saj sem bila takrat zanj »domačica«.

Že sama spodobnost je terjala, da končam to mučno zadrego. Zbrala sem vso svojo hladnokrvnost in moža predstavila.

»Vojvoda Marylandski... Artur Winterton, moj mož.«

Prvi se je priklonil z neprisiljenostjo moža iz odlične družbe, ki ga nobena stvar ne spravi iz ravnotežja; drugi je pa samo presekano mignil z glavo — tako na kratko in mrzlo, da je bilo skoraj žaljivo.

Winterton je bil silno bled. Njegove mrzle oči so se od vojvode obrnile k meni, trdo in vprašujoče.

Tisti trenutek, odkrito priznam, sem bila tako zmešana, da nisem vedela, kaj naj storim. Sovražnost in izzivalnost mojega moža mi je dala slutiti najhujše: čutila sem, da se mu zdi navzočnost tujega moškega v moji loži sumljiva.

Kakor da vojvode sploh ne bi bilo v loži, se je obrnil k meni in mi zapovedovalno dejal:

»Voz vas čaka, madame; dovolite, da vas spremim.«

Njegove neizprosne oči so mi velevale brezpogojno pokorščino. Toda ni ga večjega gluhca od tistega, kdor noče slišati; uporno sem odkimala, trdno odločena, da bom vsaj ta večer prebila po svoji volji.

»Voz bo počakal,« sem vzkliknila prešerno. »Hotela bi ostati do konca predstave.«

Artur me je srdito ošinil z očmi. Nato je siknil z glasom, ki ni mogel utajiti drgeta:

»Rekli ste, da boste odšli koj po prvem dejanju.«

»Res sem to obljubila?« sem vzkliknila smejé se. »Če je to res, sem pač kakor otroci, ki se jim hoče kolača in obljubljajo, da bodo pojedli samo košček, ko ga dobe, pa vsega pospravijo... Ne; zdaj ko sem videla prvo dejanje, sem šele dobila tek, zato hočem ostati do konca.«

Najine oči so se srečale. Čeprav sem se na videz šalila, je moral iz mojega pogleda spoznati, da bi bilo vse prigovarjanje zaman in da bom res ostala do konca predstave.

Na široko sem se naslonila na ložno ograjo, trdno odločena, da se ne umaknem s svojega mesta.

Winterton se je razgledal po loži. Njegove oči so se ustavile na obeh praznih stolih. Mar je premišljal, ali naj prisede ali ne? Ali je pa računal, koliko gostov bi še utegnilo priti? Najbrže je bilo tako; sklonil se je namreč k meni in me tiho vprašal:

»Ali je ta loža vaša?«

»Menda.«

»Kdo vam jo je priskrbel?«

»Nihče... Sama sem si jo kupila. Hočete videti vstopnico?«

Vzel je listek v roke in zdajci je izginila napetost z njegovega obraza. Toda premagati se le ni mogel, da ne bi pokazal na vojvodo in vprašal z nekam oholim glasom:

»Ali je ta gospod vaš gost?«

Tujec je razumel pomen vprašanja.

»O, ne!« je živahno odgovoril namesto mene in vstal. »Hotel sem se samo ponižno pokloniti lady Wintertonovi, nedvomni kraljici nocojšnjega večera. Ne bom več nadlegoval s svojo navzočnostjo. Saj se že začenja drugo dejanje...«

Vljudno se je priklonil in odšel. Ostala sem sama s svojim možem, ki je stal za menoj, kakor da ne ve prav, kako naj bi se vedel proti meni.

Tako je minilo nekaj minut. Ker se še zmerom ni ganil, sem se obrnila k njemu:

»Ne mislim vas zadrževati, Artur. Če vas drugod čakajo, vam res ni treba ostati tu.«

»Moje mesto je poleg vas. In ker hočete po vsaki ceni videti vso predstavo...«

»Moj Bog! Mislim, da imam za to isto pravico kakor vi! Saj vas ne prosim, da mi delajte druščino!«

»Če pa ne morem drugače!«

»Zakaj ne? Saj me vendar nihče v gledališču ne pozna!«

»Nihče — razen vojvode Marylandskega.«

»In miss Margite Dennyjeve, ki je pa nočete imenovati.«

Videč, da se je pri omembi tega imena vgriznil v ustnice, sem neutegoma dodala:

»O, ničesar vam ne očitam!... Popoln gospodar ste nad svojimi dejanji, a nikar ne pozabite, da tc zame nič manj ne velja.«

»Toliko ne, da bi se smeli v teh letih kazati v javnosti brez ženske družbe.«

»O, v Londonu mi je to docela vseeno.«

»Poznam vašo teorijo o tem,« je suho odvrnil. »Ni treba, da bi mi jo začeli vnovič razlagati.«

»Čudovita je vaša moška nelogičnost!« sem vzkliknila. »Na jezik mi sili vprašanje, kako morete v takšnih okoliščinah sploh protestirati.«

Toda on me je brutalno zavrnil.

»Molčite! Gledališka loža ni za take pomenke.«

Njegova srditost mi ni šla do živega; malomarno sem skomignila z rameni.

Bogme, res tehten vzrok je imel za svojo užaljenost, ko sem bila vendar sama, on je pa prišel v družbi svoje ljubimke. Moški so včasih res zabavni v svoji donebni domišljavosti!

V tem se je v drugo dvignil zastor.

Morala sem se prisiliti, da sem se vsaj nekoliko vživela v dogajanje na odru. Moje oči so bile tako rekoč na dveh straneh: pri igralcih in v loži. Videla sem namreč svojega moža, kako se je sklonil k cvetlicam in vzel v roke posetnico.

Toda komaj jo je bežno preletel, jo je že srdito zmečkal in jo vrgel v kot. Potem je pograbil šopek in ga nervozno poslal za njo.

Šele po tem obračunu se je odločil prisesti k meni. Tako sva sedela drug poleg drugega, leseno in nepremično, dokler ni v drugo padel zastor. Takrat sem vstala.

»Ah, vendar! Vendar že!« je vzkliknil moj mož in takisto vstal.

»Pardon,« sem ga hladno zavrnila. »Nikakor še ne odhajam! Le nekoliko izprehoditi se mislim.«

»Ne izzivajte moje potrpežljivosti, Renata!« je rekel Winterton s stisnjenim glasom. »Ostanite tu!... Ni treba, da bi se dajala ljudem v zobe!«

Prezirljivo sem ga premerila z očmi.

»Menda bi hoteli, da bi se skrivala pred ljudmi kakor nune!... Sramujete se me, ha, ha!... Ostanite tu, če vas je volja; jaz pa grem, da si razmajam nogé.«

In nalahno, a vendar odločno sem ga odrinila od vrat in stopila na hodnik, ne meneč se za to, ali pojde moj mož z menoj ali ne.

Artur mi je sledil. Z mračnim obrazom, a vidno prizadevaje si, da bi nastopal kot mlad zakonski mož, ki se vanj upirajo vse oči, je šel za menoj.

Res so se vse oči upirale vame in reči smem, da je bila pozornost, ki sem jo zbujala, ime zelo laskava. Moja toaleta je dosegla večji uspeh, kakor sem se upala nadejati. Poudarjala je sleherno mojo telesno odliko, tako da so se oči vseh moških z neprikritim zadovoljstvom ustavljale na moji mali in neznatni osebici.

Tako sva prišla v enega izmed salonov. Na nasprotni steni je viselo visoko ogledalo in v njem sva se zagledala drug poleg drugega: Artur in jaz.

Bilo mi je, kakor da bi nama bil ta spogled pobral še tisto malo krvi, ki jo je izdajala bledica najinih obrazov. Ali sva se zbala, da naju ne pusti na cedilu najina hlinjena hladnost? Oba hkratu sva odtrgala drug od drugega oči.

Toda čeprav sem jela opazovati ljudi okoli naju, sem vendarle čutila na sebi oči svojega moža: čutila sem jih, kako me skrivaj opazujejo, kakor da bi šele zdaj uzrle goloto mojih ramen in lehti in vratu.

Ko je bilo predstave konec, mi je Artur Winterton brez besed pomagal ogrniti plašč.

»V drugo vam dajem prosto,« sem rekla mirno. »Vaši prijatelji vas gotovo že čakajo...«

Ni mi odgovoril, zato me je pa tem besneje ošinil z očmi: čutil je, da se mu rogam.

Spodaj na ploščadi se je gnetla množica.

»Avto lady Wintertonove,« je zavpil moj mož.

Glave so se obrnile k nama; med ljudmi je zašumelo.

Pisateljevo ime je bilo splošno znano in je zbujalo pozornost med občinstvom. Morda je tisti trenutek tudi radovednost ljudi doživela svoje zadoščenje, saj dotlej niso vedeli, s katerim imenom bi spravili v zvezo moj obraz. Kakor je bil namreč moj mož skoraj vsakomur znan, tako mene živ krst ni poznal; prepričana sem, da si je tisti večer marsikdo v gledališču ubijal glavo, kdo neki je ženska, ki ji romanopisec dela druščino.

Winterton me je peljal k avtomobilu in mi odprl vratca. Že je naročil vozniku, kam naj pelje, ko sem opazila, da hoče vratca zapreti: nameraval me je torej sámo pustiti domov.

»Pardon, Artur,« sem vzkliknila. »Če greste z menoj, pojdem tja, kamor me boste vi peljali, a če se vrnem sama, pojdem tja, kamor bo mene volja.«

»Kaj naj spet to pomeni?« se je razgrel. »Kam hočete ob tej uri?«

»Lačna sem,« sem mirno odgovorila. »Naročite vozniku, naj se ustavi pred najbližnjim restoranom.«

Winterton je planil pokonci.

»Kakšna norost naj bo to? Jedli boste doma, kakor se spodobi!«

Toda njegov program mi je izvabil samo pomilovalen nasmeh.

»Zelo zabavno je, res, če človek takole sam doma večerja.«

Ponudila sem mu roko.

»Lahko noč, Artur! Pojdite po svojih potih in pustite me, da grem tudi jaz po svojih: tako se bova še najlaže razumela.«

Nisem še dogovorila, ko se je srdito pognal v avto in prisedel k meni.

9

Spoznanje

Avto je odhitel proti najinemu domu.

Moj mož je sedel zraven mene. Čutila sem, da samo čaka priložnosti, da se znese nad menoj. Toda bila sem oprezna; za nič na svetu nisem marala, da bi me izzval. Zato sem se stisnila v kot in obsedela tiho in nepremično, da je moral sam prebavljati svojo slabo voljo.

Toda komaj sva bila doma, si je njegova jeza toliko bolj dala duška.

To sem pričakovala in priznati moram, da vse te ure nisem počela drugega kakor netila njegovo togoto.

Njegovi očitki zastran mojega »nespodobnega« vedenja mi spočetka niso šli prav nič do živega.

Wintertona je očividno najbolj to srdilo, da je zaradi mene izgubil večer. Naj sem mu še tako zatrjevala, da si je sam kriv, zakaj me je pa vzel na znanje — jaz na primer sem si v gledališču prizadevala, da ga ne vidim — je bilo vse zaman. Ne samo da ga s tem nisem potolažila; čim bolj sem poudarjala svojo nebrižnost in pohlevnost v tej zadevi, tem bolj mi je bilo, kakor da bi vlivala olje v ogenj.

Da bo nesreča še večja, se je nato znesel še nad vojvodo Marylandskim in njegovo navzočnostjo v moji loži; pri tem je rabil, da se milo izrazim, malce nespretne besede.

Kaže da je ta gospod užival sloves velikega ženskarja in da je vsaka dama, ki so jo videli v njegovi družbi, prišla na slab glas.

Zato mi ga je torej Artur Winterton tako ogorčeno očital! Zato mi ni mogel odpustiti, da je našel vojvodo Marylanda v moji loži!

Njegovi očitki so se mi zdeli vendarle malo prehudi — tem bolj, ker je čedalje manj izbiral besede. Tako sem nehote začela svojega kavalirja zagovarjati.

Beseda dá besedo, včasih tudi neprostovoljno. Sama ne vem več, kako je prišlo, da sem svojemu možu na njegove razjarjene očitke oponesla, da je vojvoda Marylandski kot moški še zmerom toliko vreden kakor Margit Dennyjeva kot ženska, in da sva moj mož in jaz, kar se tiče nocojšnjega gledališkega večera lahko bot: on je prišel v spremstvu svoje ljubimke, jaz sem bila pa v družbi neznanega mi moža.

Te besede so ga pičile ko sršen.

»Vaša naivnost presega res že vse meje!« je zavpil. »Poročena žena, ki kaj nase dá, modruje malo drugače kakor vi.«

»Saj to je tisto: ko pa nisem zares poročena žena,« sem ga mirno zavrnila. »Poročena sem le na videz!«

»Ali nosite moje ime tudi samo na videz? Ne, moja prava žena ste!«

»Če vam je prav,« sem mirno odgovorila, »vam predlagam, da nikar ne začenjajva pesmi spet od kraja! Sami dobro veste, da nisem nikdar videla v vas svojega moža. Še tole bom pripomnila, da spravim nocojšnji pripetljaj v okvir, ki mu gre: prav tako kakor imate vi svojo metreso, prav tako bi si tudi jaz izbrala ljubimca, kadar bi se mi ga zahotelo...«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA
telefon 33-67

Predvaja od 28. do 30. t. m.
»VALČEK NA NEVI«
V glavni vlogi Paul Hörbiger.
Od 31. marca do 2. aprila
»MOJ DRAGI JE LOVEC«
(Ljubezen na dvoru.) Hansi Niese in Gretl Theimer.

V petek 27. t. m. ima Sokol Šiška prosvetni večer (akademijo) — recitacije in glasbene točke. Začetek ob 20. uri.

KINO MOSTE

predvaja v soboto 28. t. m. ob 20. uri, v nedeljo 29. t. m. ob 16. in 20. uri in v ponedeljek 30. t. m. ob 20. uri Jeanette Macdonald in Ramon Novaro v muzikalni operети
»MELODIJA SRCA«
Dodatki in cene običajne.

KINO TALIJA KRANJ

predvaja 24. t. m. ob 20.30 in 25. t. m. ob 16., 18. in 20.30 veselo opereto
»POT DO SRCA«
(Alle Wege führen zur Liebe.) V gl. vlogi Charlotte Susa, tenor Hans Sönker.

28. t. m. ob 20.30 uri, 29. t. m. ob 16., 18. in 20.30 uri veliko Robert Stolzovo opereto
»EKSPRES NA RIVIERO«
s Karl Ludwig Diehlom in Charlotte Susa.

ZVOČNI RADIO JESENICE
telefon int. 10

predvaja v petek 27. t. m., v soboto 28. t. m. in v nedeljo 29. t. m. ob 20. uri (v nedeljo tudi ob 15. uri) velefilm
»BOGOVI SE ZABAVAJO«
z Willijem Fritschem in Käthe Gold v glavni vlogi.
Dodatki: domač kulturni film in Paramountov zvočni tednik.

KINO ŠOŠTANJ

V soboto 28. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 29. t. m. ob 18. in 20. uri velefilm
»KNEZ VORONCOV«
Brigita Helm
Pride: Smaragdni Djerdan

ZVOČNI KINO SEVNICA

predvaja v torek 24. t. m. in v sredo 25. t. m. film
»BURJA«
Film nam prikazuje vstajo ameriške mladine proti gangsterjem.
V soboto 28. t. m. in v nedeljo 29. t. m. film
»DŽUNGLA SMRTI«

Humor

Začetek ljubezni

»Kdaj je moj srček prvič odkril, da me ima rada?«

»Takrat ko me je začelo jeziti, če ti je kdo rekel, da si bedak!«

Pred sodnikom

»Najprej ste torej tožnika razžalili in mu vrgli v obraz vse psovke, ki so vam prišle na um — potem ste ga pa še s pestjo sunili v prsi! Zakaj ste to storili?«

»Ker slabo sliši, gospod sodnik!«

Mlad pisatelj pri zdravniku

»Zapomnite si torej: nobenega duševnega dela!«

»Oprostite, gospod doktor, a moj novi roman...«

»Tega lahko z mirno vestjo spišete do konca!«

Njena »velika« zamera

»Zakaj pa tako oprezno odpiraš to pismo?« vpraša Nada svojo prijateljico.

»Sporekla sem se s svojim ženinom in mu mislim njegovo pismo zaprto poslati nazaj — poprej bi pa vendarle rada vedela, kaj mi ta nesramnež sploh piše!«

V gostilni

»Koliko piva pa stočite po navadi na teden?« vpraša gost krčmarja.

»Kakor nanese: pet do šest hektov.«

»Dvakrat toliko bi lahko stočili.«

»Kako neki?«

»Če bi do vrha natočili.«

Ameriški humor

»Pomisli, Erika: včeraj mi je mama pravila, da je mojo prababico moj praded ugrabil!«

»Strašno! Tako stari ljudje, pa še tako vročekrvni!«

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko-kriminalni roman

4. nadaljevanje

»Vprašajva se torej, kaj je neki napotilo hudodelca, da je izvršil umor?«

»Krasti je hotel, kaj pa drugega! To je pribito!«

»Kaj naj bi pa prišel krast? Na posteljni omarici je vendar ležalo vse polno prstanov in dragocenih demantnih okraskov, pa še denarnica povrhu. Nu, sami veste, da se morilec ničesar ni dotaknil. V predalu pisalnika je bilo več šopov stotakov, ki bi jih bil navaden tat brez dvoma vse odnesel. Kako si torej razlagate ta dejstva?«

»Da, kdor bi prišel po denar in dragotine, bi resda...«

»Še na misel nam ne sme priti, da bi šlo za tatvino, o tem sem pa prepričan, da umor ni izvršen iz maščevanja; vsaj do tega trenutka še nisem mogel ugotoviti, da bi imela grofica kakršnegakoli sovražnika. Lahko je pa mogoče, da je bila grofica komu napoti, ki se je hotel polastiti nečesa drugega, ne denarja in dragotin. Toda kdo naj bi imel takšne namene? Priznati moram, da si na to vprašanje pri najboljši volji sam ne znam odgovoriti.«

»Tudi jaz sem že na to mislil.«

»Naposled pa ne smeva pozabiti, da utegne biti morilec takšen človek, ki spolno ni normalen, ki je mogoče duševno omejen. Morda je postala grofica žrtev kakšnega nevropata, ki se je v hipni duševni zmedenosti neprostovoljno spozabil nadnjo. Če bi šlo torej za tak primer, bi padel brez dvoma precejšen sum na Charlesa Ramberta. Sicer res komaj kaj vem o tem mladem človeku, toda to, kar vem, je že nekaj. Njegova mati brž čas ni normalna, sicer ne bi bila v sanatoriju za živčno bolne. Vzemiva, da je Charles Rambert psihotik ali pa hud nevrotik, potlej bi bilo — ne glede na vsa prejšnja razmotrivanja — res mogoče, da bi bil on izvršil umor. Saj vam menda ni novo, da se utegne moč takšnihle duševno nenormalnih ljudi v afektu podvojiti, celo potrojiti.«

»Že res! Nu, torej se vam zdi nemogoče, da bi kdo drug izmed hišnih prebivalcev storil to krvavo dejanje?«

»Poglejva si jih kar po vrsti!« je vzkliknil Juve.

»Po moje lahko brez skrbi izvzameva obe služkinji, Marijo in Louiso. Nu, potem imava še hišnika — kako se že piše?...«

»Hervé.«

»Saj res, Hervé. Ta možakar ima nedvomno dokazan alibi; bil je v mestu. Dollon je imel z najemniki do enajste ure pomenke, potlej je šel pred polnočjo še okoli gradu in se je vrnil v svojo vrtno hišico. Dollon je bil najmanj do petih zjutraj neprestano doma, in to je potrdila tudi usmiljenka, ki streže njegovi bolni ženi. Sicer pa — kakor sem izvedel — se Dollonki že na bolje obrača.«

»Sodni zdravnik je ugotovil, da se je umor zgodil med tretjo in četrto uro — torej moramo Dollona po vsaki ceni izvzeti. Ostane samo še — gospod Etienne Rambert.«

»Gospod Rambert se je vendar pripeljal šele ob sedmih zjutraj z osebnim vlakom. Saj je dokazano, da je vstopil ob 20.50 na postaji Orsay — in izstopil zjutraj v Verrièresu, kjer sta ga na postaji sprejela gospodična Tereza in Charles. Vso noč je bil torej v vlaku — imenitnejšega alibija menda pač ni.«

»Res tehten alibi. Priznam! Torej se morava spet vrniti k Charlesu Rambertu. Umor se je izvršil, ne da bi bil kdo le kaj slišal, torej je moral biti morilec v hiši. Razmisliva malo: Morilec je v hiši, stopi pred grofičina vrata, nalahno potrka, reče nekaj besed, grofica vstane in mu odpre. Prav nič se ne čudi, ko zagleda moškega — saj ga pozna — moški vstopi v gospejno sobo — in...«

»Tak nehajte vendar! Saj mi slikate pravi pravcat roman! Pozabljate pa, da je zapor na vratih s silo odtrgan, saj tiče vijaki samo še s konicami v lesu!«

Juve se je bežno nasmehnil in dejal preiskovalnemu sodniku:

»Prosim vas, bodite tako prijazni in stopite malo z menoj, pokazal vam bom zanimivo malenkost.«

Šla sta po hodniku do grofičine sobe, ki so jo bili medtem že spet uredili. Grofico so položili na mrtvaški oder v knjižnici.

»Kar tukajle poglejte, ali vidite na tem zaporu kaj čudnega?«

»Čudnega? Nič!«

»Če bi bil kdo s silo od zunaj vlomil, bi ne bil izdrl samo zapora, temveč tudi uho, ki se vanj zapor zatika. Kakor pa vidite, ni tako! Uho je popolnoma nedotaknjeno. In če si ogledate zapor še bliže...«

Juve je s prstom pokazal na izvite medene vijake.

De Presles si je vse to ogledal od blizu. Zdajci je vzkliknil:

»Saj tu so nekake praske... Hudirja, to se zdi kakor...«

»Nu, torej?«

»Zdaj vidim, da vijaki niso s silo zrahljani, temveč jih je moral nekdo z izvijačem izviti.«

»Torej gre za ponesrečen poskus. Morilec nas je hotel spraviti na napačno sled, hotel nas je potegniti. Toda zdaj je pribito, da ni nihče s silo vlomil. Hkratu je pa dokazano, da je grofica morilcu sama odprla vrata, torej je moral biti njen znanec — in še dober povrhu, sicer bi mu spričo svoje bojazljivosti gotovo ne bila odprla!«

»Temu ne morem oporekati...«

»Dovolite, da vas spomnim zdaj še na čudno vedenje Charlesa Ramberta na večer pred umorom. Saj menda veste, da sta se predsednik Bonnet in župnik Sicot zgražala... Če vzameva še možnost dedne obremenitve, saj je njegova mati duševno bolna... Nu, sicer pa, gospod sodnik, še nekaj vam moram pokazati!«

Juve je skoraj nevljudno pograbil preiskovalnega sodnika za roko in ga peljal nazaj v Charlesovo sobo. V sosedni toaletni sobi je pokleknil na

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

tla in pokazal s prstom madež na linoleju:

»To si poglejte!«

De Presles je opazil majcen temen madež, oslinil je prst in podrgnil. Njegov prst se je rjavordeče pobarval.

»To je kri!« je zamrmral.

»Da, kri je,« je ponovil Juve, »in zato mislim, da je pri umivalniku res visela okrvavljena brisača, o kateri je gospodična Tereza toliko pripovedovala. Tista brisača torej in tale krvavi madež sta hudo zgovorni priči.«

Preiskovalni sodnik je živčno bobnal po naslonjalu. Čez nekaj časa je rekel:

»Hm. Ne bil bi rad v koži tega mladeniča... Vaši sklepi so preveč prepričevalni!«

»Ne, nikakor ne!« je odgovoril Juve.

»Ne? Zdaj vas pa res več ne razumem, gospod nadzornik! Kaj hočete prav za prav reči?«

»Mislim namreč takole: Našla sva sicer celo vrsto sumljivih stvari, ki govore zoper Charlesa Ramberta, toda prav toliko je spet takšnih okoliščin, ki govore za to, da je izvršil umor nekdo, ki je prišel od zunaj v hišo. Nihče mi ne more dokazati, da ni morilec nemara prišel skozi vežna vrata v grad.«

»Tak, prosim vas, saj vendar veste, da so bila vrata zaklenjena!«

»Prava reč! Ne bi oporekal, če bi bila ključavnica na vratih kakšna res moderna varnostna ključavnica, ali pa če bi bili na vratih močni železni zapahi, ki bi se dali samo od znotraj odpahniti. Na vratih je pa vendar samo starinska ključavnica, sicer prav velika, vendar popolnoma navadna. Vsakdo si je lahko iz voska napravil odtis in si izpilil ključ iz železa.«

»Če bi bil prišel morilec od zunaj,« je ugovarjal de Presles, »bi vendar morali najti kakšne sledove, pa jih ni nikjer videti...«

»Pač, pač! So sledovi, so! Tukajle poglejte,« Juve je segel v žep in potegnil kos papirja, »to je iztrgan kos specialke, zemljevida okolice gradu. Našel sem ga na potu med gradom in železniško progo.«

»To vendar še ni dokaz! Če človek najde v domači okolici kos domačega zemljevida, to pač ni nič čudnega. Seveda, če bi staknili pri kom izvirni zemljevid, iz katerega je ta kos iztrgan, potem bi že utegnili najti smer...«

»Morda bom pa vendar staknil človeka, ki je tale košček zemljevida iztrgal. Po vsaki ceni se bom potrudil. Toda ta papir še ni vse, kar imam v zagovor za svoj nazor. Davi sem se sprehajal ob železniški progi in našel kaj sumljive sledove. Stopinje so držale proti vhodu v predor in sicer z briveške strani, ne morda na strani proti Verrièresu, kjer podzidavajo progo. Torej na tisti strani predora, kjer nima nihče ničesar iskati. Saj še delavci ne prihajajo na drugi konec predora, to sem nedvomno ugotovil. Nu, tam sem torej našel stopinje enega samega človeka; ugotovil sem, da je ta človek splezal na železniški nasip in izginil v predor. Škoda, da so bile stopinje zaradi dežja že tako zabrisane, da sem jih le za silo izmeril, vendar sem prepričan, da so brez dvoma moške...«

»In kaj sklepate iz tega?« je vprašal de Presles, ki ga niso Juvejeve najdbe nič kaj zanimale.

»Človek bi lahko sklepal, da je morilec po umoru brž stekel pičla dva kilometra do predora in je v njem počakal na kakšen vlak — in se odpeljal dalje...«

»Dragi gospod nadzornik, saj vendar živ krst ne more skočiti na drveči vlak, zlasti ko vozijo na tej progi ponoči brzi vlaki.«

»Spomniti vas moram na to, da že več ko mesec dni popravljajo progo in da se mora sleherni vlak ustaviti; včasih mora celo po pol ure čakati na znamenje za nadaljevanje vožnje. Morilec je prav lahko izrabil takle postanek vlaka.«

»Prav, že prav, toda pri gradu nismo našli nobenih sledov.«

»Ne bi rekel. Na trati pod gospenjo sobo sicer nisem našel izrazitih sledov, pač pa dovolj dokazov, da je tam nekdo grebel po zemlji. Skoraj tako se mi vidi, kakor da bi bil kdo skočil z okna, morda iz prvega nadstropja na mehko zemljo, in je skušal potem še hitro zabrisati sledove za seboj...«

»To bi pa res rad videl!«

»Pojdiva dol!«

Medtem ko sta krenila po trati pod gospenjo okno, je de Presles pripovedoval, kako zelo se čudi, da ni tisto jutro po umoru nikjer našel nobenih sledov, čeprav si je vso bližnjo okolico gradu natanko ogledal.

»To je prav lahko mogoče,« je odgovoril Juve. »Če je namreč morilec — in to je storil skoraj gotovo — šel po trati, se je to zgodilo gotovo, še preden je rosa padla. Rosa je pohojeno travo spet vzravnala in — zdaj so stopinje zabrisane. Zdi se mi, da je ubral morilec prav zaradi tega pot čez trato.«

Med pogovorom sta prišla oba gospoda do rabarbare, ki je rasla sredi trate popolnoma osamljena. Počenila sta in si kar najvestneje ogledala okolico. Nenadoma je Juve vzkliknil:

»Lejte, to je pa res zanimivo!«

»Kaj pa?«

»Tole! Poglejte!«

Juve je pokazal na nekaj črnih grudic zemlje, potresenih po debelih listih grma.

»Nu, in...«

»To je zemlja, navadna zemlja, in sicer prav takšna zemlja, kakršno najdete deset centimetrov pod travo. O tem pa gotovo ni dvoma, da tudi ‚najsodobnejša' zemlja ne skače sama od sebe deset centimetrov visoko, da bi se morda iz radovednosit razgledovala s kakšnega lista tele rabarbare. Ker torej prst ni sama skočila na grm, jo je moral nekdo po grmu potresti. Kako se je to zgodilo, ni tako težko uganiti. Neki človek je skočil tik te rabarbare na travo. Hoteč zabrisati sledove, je z rokami poravnal zemljo, potem si je pa pomel roke, da bi si jih očistil. Nu, in tedaj je stresel te grudice prsti na grm. V tem vidim dokaz, da je morilec po svojem krvavem dejanju zbežal iz hiše.«

Po vašem pač torej ne more biti Charles Rambert morilec?«

»Charles mora biti morilec.«

»Dragi gospod nadzornik,« je razdraženo dejal de Presles, »vaša večna protislovja so že kar smešna; ne zamerite mi trdega izraza! Komaj skujete kakšno domnevo in jo podprete z vsemi mogočimi dokazi, se vam že spet samemu sebi imenitno zdi, da jo ovržete in trdite nekaj prav nasprotnega. Reči moram, da mi take zamotane kriminalistične metode ne gredo v glavo.«

Juve se je moral spričo živčnega ugovora preiskovalnega sodnika zasmejati; hladnokrvno je izjavil:

»Metodološki smisel mojega sklepanja je pač tak, da hočem po vsaki ceni nepristransko in brez predsodkov priti problemu do dna. Hudo napak se mi vidi, da bi moral neko svoje naziranje, kakršenkoli sum, po vsaki ceni dokazati in opravičiti. Zmerom skušam upoštevati vse, kar vidim in slišim in kar mislim, zato se držim do končne razčistitve zadeve — vzporedno morda dveh, morda tudi treh nasprotujočih si domnev. Šele takrat, kadar krivca res najdem, lahko z mirno vestjo rečem, da je delo opravljeno. Po mojem mnenju mora kriminalist iskati samo resnice in se ne sme ozirati na različne ‚domnevne dokaze'. Prosim vas torej, da mi ne zamerite, če vam bom zdaj zaupal še eno svojo domnevo, ki vas bo še bolj razdražila, zakaj malo upanja imam, da se mi bo sploh kdaj posrečilo dokazati njeno pravilnost. Naj vam povem, da se mi ne zdi izključeno da gre pri tem umoru za najgenijalnejšega hudodelca, za Fantomasa...«

De Presles je skomizgnil z rameni in menil s porogljivo zategnjenimi ustnicami:

»Tak zdaj me še s tem strašilom pitate! Povem vam po pravici, da ne verjamem v to skrivnostno pošast. To je kvečemu hrana za opravljive in histerične ženske.«

Juve je s silo požrl surovo opazko, potlej je pa hladno odgovoril:

»Po mojem mnenju vaše vzvišeno posmehovanje ni upravičeno, gospod sodnik. Sem sicer res samo skromen kriminalni uradnik, vendar se s svojo petnajstletno prakso lahko ponašam. Jaz, gospod sodnik, verjamem, da Fantomas živi! In kadarkoli domnevam, da je pri kakšnem hudodelstvu udeležen Fantomas, takrat mi nikoli ni do smeha! Mislim, gospod de Presles, da ne boste pod solncem našli človeka, ki bi lahko trdil, da sem strahopetnež. Prevečkrat sem izvrševaje svoj poklic nosil svojo kožo na prodaj. Kar prepričani bodite, da sem marsikaterega ‚težkega' fanta prijel, ki bi mi bil prav gotovo brez pomišljanja upihnil življenje, če bi me bil le dobil. Cele družbe poznam, ki čakajo samo tega, da bi mi kdo izmed njih poslal kos svinca med rebra. Prava reč, temu se že znam izogniti. Kadar pa o Fantomasu kaj čujem, kadar je slutim, da utegne biti ta genij na delu — brez sramu vam priznam, gospod preiskovalni sodnik — takrat me pa strah obide. Jaz — Juve — se Fantomasa bojim! Zakaj ta tič je od zlodeja; njemu ne prideš z navadnimi sredstvi in z običajnimi metodami do živega. Že leta in leta slepi policijo na najbolj rafinirane načine, sleherni pasti se izogne z občudovanja vredno zvijačnostjo, njegova predrznost je tolikšna, kolikršna je njegova premetenost. Povsod je in nikjer, in — brž čas se ne bom zagovoril, če trdim, da je zapleten tudi v umor na gradu Beaulieuju; morda celó zdaj prisluškuje najinemu pogovoru. Vsi moji tovariši, prijatelji in predstojniki, ki so kdajkoli in kakorkoli poskušali Fantomasa ujeti — vsi brez izjeme, gospod de Presles — vsi so padli umorjeni! Kar verjemite, Fantomas živi in obstoji!«

»Za božji čas, toda Fantomas je naposled vendar samo človek kakor midva, saj ni nadnaravno bitje!«

»Res, priznam! Človek je, toda genij! Ne vem ali ‚dela' na svojo pest ali pa načeluje organizirani tolpi; ničesar ne vem o njegovem življenju, njegovih nagibov ne poznam... nikoli ne morem z gotovostjo trditi, kakšna je njegova vloga pri tem ali pri onem hudodelstvu, ki ga pišem na njegov račun. Nikoli ne najdem njegovih sledov... In če je imel na Beaulieuju tudi svoje prste vmes, brž čas ne bomo nikoli razčistili zadeve.«

De Preslesa so Juvejeve besede bolj presunile, kakor si je sam priznal; nič več posmeha ni bilo v njegovem glasu, ko je vprašal:

»Ali ne mislite torej, da bi bilo najpametneje, če poizvedovanje kratko in malo ustavimo? Slučajev, ki že od vsega začetka ne kažejo...«

Juve se je nekam prisiljeno zasmejal:

»Sicer sem rekel, da se Fantomasa bojim, toda nikoli nisem rekel, da sem strahopetnež. Bodite prepričani, da bom do konca izvršil svojo dolžnost! Odkar sem izprevidel kako pomemben je ta Fantomas — in že zdavnaj sem to izprevidel — sem se zaklel, da bom tega lopova prijel. Fantomas je sovražnik človeške družbe — predvsem rečeno: brž čas je sovražnik —. Jaz sem vidim v njem svojega osebnega sovražnika... Sicer pa, bomo že še videli...«

Nekaj minut sta se oba zamišljeno sprehajala po trati. Naposled je vprašal de Presles:

»Ali morda sumite, v kateri osebi se skriva Fantomas v našem primeru?«

»Saj res, vam prav nič ne koristi, da vam tukajle predavam o bitju ali nebitju Fantomasa. Mislim, da ni morilec grofice Langrunske nihče drugi kakor...«

»Gospod Juve! Gospod Juve!« je nekdo zaklical — in oba gospoda sta se brž obrnila: pismonoša je prinesel brzojavko.

»Ali je kateri izmed vaju gospod Juve?«

»Da, jaz.«

»Zaupna brzojavka je prišla. Prosim za legitimacijo, gospod Juve!«

Juve je potegnil iz žepa svojo izkaznico, podpisal prejemnico in živčno odprl brzojavko. Potlej jo je pomolil preiskovalnemu sodniku, rekoč:

»Prosim, če vas zanima... od policijskega predsedstva v Parizu...«

Brzojavka je bila kratka in jedrnata:

»Povratek v Pariz nujno potreben stop Zadeva Beltham stop Sumimo Fantomasa stop.«

VI

KOVČEGI GOSPODA GURNA

»H gospodu Gurnu bi rad!«

Vratarka v hiši številka 147 na Levertovi cesti, gospa Doulenquesova, je premerila gospoda, ki ji je povedal svojo željo, z lahnim nezaupanjem od nog do glave. Možak je bil močan, temnih las, podjetnih brkov, na glavo poveznjen mehak klobuk, ovratnik plašča privihan.

»H gospodu Gurnu bi rad!« je ponovil neznanec nekam nestrpno.

»Gospoda Gurna ni doma. Odpotoval je.«

»Vem, vem, toda šel bi rad v njegovo stanovanje, če ste tako prijazni in me spremite...« Pri teh besedah je segel v žep plašča, kakor da bi hotel nekaj potegniti iz njega, kar bi opravičevalo njegovo čudaško prošnjo.

»A, v njegovo stanovanje bi rad šli?... Kakopak, zdaj šele razumem, po njegovo prtljago ste prišli. Gotovo so vas poslali od tistele... nu, kako se že tista šmentana tvrdka imenuje? Sam vrag naj si zapomni ta tuja imena...«

Stopila je k omari, v kateri je hranila pošto najemnikov. Zdajci je potegnila iz predalčka zmečkan listič. Juve se je tiho splazil za njo, in medtem ko si je natikala naočnike, je z sokoljim očesom prebral ime, ki ga je potreboval. Po tihem je stopil spet tri korake nazaj in glasno dejal:

»Od Southern Steamship Company.«

Vratarka je črkovala. »South... prav, prav... saj ne vem, kako se ta zlomek izgovarja. Rue d'Hauteville, kajneda?«

»Tako je!«

Angleži so v Hitlerjevi gesti 7. marca brali samo njen drugi del — da ponuja kancelar mir — in si zatisnili oči pred prvim, usodnejšim delom: pred kršitvijo versajske in locarnske pogodbe. Zato srečaš na londonskih ulicah ljudi z lepaki: »Nemčija vzklika ‚Mir', odgovorimo ji ‚Mir'!« in »Britanija, Francija in Nemčija — združite se za mir!« — ne vidiš pa niti enega lepaka, ki bi protestiral zoper kršitev mednarodne pogodbe...

Tako varčna v uporabi in vendar tako učinkovita

ELIDA KREMA IDEAL

»Veste, nekam počasni ste pri vas — že tri tedne čakam, da bi prišli po kovčege gospoda Gurna. Gospod mi je bil pred odhodom dejal, da boste prečej prišli... nu, sicer pa — kaj mi mar.«

Gospa Doulenquesova se je zazrla skozi okno, potlej je pa še enkrat premerila tujca od nog do glave in vprašala:

»Zlodja, kako boste pa odnesli te kovčege? Saj še vozička nimate s seboj. Ali mar mislite, da boste lahko vso šaro kar na plečih odnesli? Trije ali štirje kosi so, in težki, da jih komaj premaknem! To bi vam vendar morali povedati.«

»Prav imate,« je odgovoril gospod od S. S. C., »vozička nimam, saj so me poslali samo, da si ogledam kolikšna je prtljaga. Kasneje bodo prišli delavci, da jo odneso. Če ste torej tako prijazni, vas prosim...«

Vratarka je globoko zavzdihnila:

»Nu, če že mora biti! Peto nadstropje je namreč.«

In medtem ko je puhala po stopnicah navzgor, je pridušeno mrmrala:

»Oh, zakaj niste malo prej prišli, ko sem stopnice pometala; zdaj bi mi vsaj ne bilo treba loviti sape po tehle sto dvajsetih stopnicah. Saj vidite, da nisem več mlada; stopnice so vražja reč. Povrhu pa še zdaj pozimi, ko človeka v vseh sklepih revmatizem daje. Da, da, težko je, če se človek stara...«

Gospod ji je pritrjeval z vsemi mogočimi dobrohotnimi medklici.

Naposled sta prišla v peto nadstropje. Gospa Doulenquesova je vzela iz žepa ključ in odklenila vrata Gurnovega stanovanja.

Stanovanje je bilo prav skromno, vendar okusno urejeno. Najprej si prišel v majhno predsobje, od ondod v gosposko sobo, ki je bila hkratu jedilnica. Iz te sobe so držala vrata v sosedno spalnico. Skozi odprta vrata si videl posteljo. V desni steni so bila manjša vrata, ki so bržčas držala v majcen kabinet.

V sobah je bil zadušljiv zrak; nekam čudno je smrdelo po nekakšnih kemikalijah.

»Khm, tu vendar živ človek ne more dihati,« je tarnala vratarka, »brž moram odpreti okna.«

Odprla je okna v obeh sobah.

»Takšnole stanovanje si že zdavnaj želim,« je menil gospod, »takšnole, od koder imaš lep razgled, pa nobenega soseda. Najbolj me draži, da moram imeti noč in dan zastrte zavese, če nočem, da me dragi sosedje in opravljive sosede opazujejo pri slehernem koraku. Takšnole stanovanje — to bi pač bilo zame! Solnce, krasen zrak iz parka, to pa to!«

»Veste gospod, mnenja so zelo različna: gospod Gurn na primer se neprestano pritožuje, da je tu zgoraj zrak prevlažen — in kaj vem kaj ga še vse boli. Zmerom pravi, da se kar oddahne, kadar odpotuje...«

»A, torej ne stanuje gospod Gurn stalno tukaj?«

»Kaj še! Pri nekakšnem potovalnem podjetju je v službi — pa je zvečine na potovanjih. Včasih ga dolgo ni nazaj, po štiri tedne, pa tudi že šest tednov se ni vrnil. Zame pač takšno življenje ne bi bilo. Zmerom na poti... nak, to pa že ne! Kakor pač komu kaže; njemu menda ni slabo, ni stiskač.«

»Lej, lej, tak radodaren je tudi?«

»Kar je res, je res. Ne morem se pritožiti...«

Zgovorna vratarka je na dolgo in na široko razlagala, kakšno mastno napitnino ji včasih stisne v roko. Pa tudi drugim da včasih kaj drobiža.

Medtem si je neznanec z zanimanjem ogledoval sobo. Na kaminu je opazil sliko neke mlade dame. Ko je vratarka za hip prekinila svojo zgovornost, jo je gospod brž vprašal:

»Ali je to gospa Gurnova?«

»Kaj še! Gospod Gurn je vendar samec. Nu, ta bi bil res imeniten zakonec, ko se pa neprestano potika po svetu.«

Gospod je pomežiknil, češ: že razumem...

Zgodbe male tajnice

Nadaljevanje s 4. strani

najprej k prvim vratom, potem še k drugim in potresel kljuki: to je bilo dokaz, da so oboja vrata zaklenjena.

»Tisto s knjigovodstvom in zasebno pisarno je sleparija — onih dveh sob sploh nisem najel. A ker so vrata že tu, sem si bil z napisoma dovolil nedolžen bluf. Kaj hočete, takšni smo ljudje! Če pride kupec k meni in vidi vso to revščino, si gotovo misli, da ni podjetje nič prida. Velike resnice, da mora vsakdo enkrat začeti — te resnice ljudje nočejo razumeti. Plačal vam bom na mesec 80 mark in 20 odstotkov čistega dobička. Ali vam je prav?«

»Najprej boste vendar zahtevali moja izpričevala in priporočila, ne?«

»Ah, kaj mi bodo priporočila! Kdor mora kot agent med ljudi, si kmalu nabere toliko znanja, da ljudem z obraza več bere kakor iz vseh izpričeval in priporočil.«

»Prav,« sem rekla, »Bom pa kar jutri začela.«

Morda je bila blaznost, kajti s takšno plačo pač nisem mogla živeti in na odstotke se tudi ni bilo zanašati. Dala sem mu roko le iz nekega nenadnega impulza. Zakaj ne bi poskusila?

11

Moj poslednji poskus — najboljši!

Poskus se je začel drugi dan o pol devetih.

»Tule imate knjige in vse drugo, kar spada k poslu, zaklenjeno ni nič, mislim, da tudi ključev ni, kar vse preglejte, boste že kmalu spoznali, kako in kaj. Jaz moram pa kar na delo.«

S temi besedami me je gospod Rudolph uvedel v moje novo poslovanje. Sedla sem za pisalno mizo, vzela edino kartoteko v roke in začela pregledovati korespondenco. Ob desetih je potrkalo in planila sem pokoncu, da dostojno sprejmem novega kupca. Toda bil je le inkasant z računom za elektriko: sedem mark in pol!

Pogledala sem naokoli, nekje mora vendar biti ročna blagajna za tekoče izdatke. In res sem jo odkrila, v miznici: v njej sta bili dve znamki po 5 fenigov, tri po 8 fenigov in 7 fenigov gotovine.

»Prav žal,« sem rekla, »toda šef je pravkar odšel.«

»Potem moram pa luč odklopiti,« je izjavil možak, »saj sem bil že dvakrat tu.«

Z vzdihom sem segla v svojo torbico in plačala tistih 7 mark in 50 fenigov. Prav toliko sem imela pri sebi.

Pri pregledovanju knjige, kjer so bila vpisana naročila, sem videla, da se mož res trudi in si prizadeva na vse kriplje. Nekateri dan je zaključil z več ko desetimi naročili. A kakšnimi naročili! Tucat, pol tucata in tako dalje. Spričo nizkih cen ribjih konzerv je bil zaslužek kajpada hudo, hudo majhen.

Okoli dveh se je šef vrnil, truden in zgaran. Sédel mi je nasproti za pisalno mizo, vzel iz žepa dva kruha in kos jetrne klobase. »Saj mi oprostite, če se v naglici kar tu malo pokrepčam. Prav dobro sem danes opravil, glejte, tule so naročila: uradujte, gospodična in vknjižite jih! Zdi se mi, da mi srečo prinašate.«

»Kdo bo pa dobavil in kdaj bomo mi dobavili?«

»Neki mlad fant, ki drugače mleko raznaša in ima kolo, mi to opravi. Jutri ali pojutrišnjem bomo spet razpošiljali, ko dobimo obvestilo, da čaka na postaji novo blago.«

Šef je pogledal na svojo žepno uro, planil pokoncu in menil, da mora spet dalje.

»Plačala sem sedem mark in pol za elektriko,« sem rekla tako mimo grede.

»Ah... saj res... da...« je zajecljal gospod Rudolph. Potem se je zbral. »Čez dve uri bom spet nazaj, in takrat dobite denar. Dotlej pa hvala lepa.«

*

Pregledala sem naročila in jih nato lepo vpisala. Možak je garal ko živina, in kdor dela, mora tudi učakati uspeh, čeprav je pot do njega dostikrat posuta s trnjem.

Ob petih se je gospod Rudolph vrnil. »Tako, gospodična Kerberjeva,« je rekel, »tule je denar, ki ste ga zame izdali. Zdaj pa lahko greste.«

»Koliko je prav za prav ura?« Moja zapestna ura se je bila ustavila.

Šef je mehansko segel v telovniški žep, a takoj je roko spet umaknil.

»Pet je proč,« je rekel in zardel.

Siromak! Zastavil je bil uro, da mi je mogel vrniti mojih sedem mark in pol.

*

Drugi dan sem se čudila, zakaj nas nihče ne kliče. Imeli smo namreč telefon. Vzdignila sem slušalko, da se nekaj privatnega pogovorim. Leden molk... Tudi telefon so bili zaradi zastanka naročnine odklopili.

Tako ne sme več dalje iti! Sedla sem in se zamislila. Ali pustim vso to ropotijo, ali pa je treba zadevo začeti čisto z novega. Kar neka sportna želja po udejstvovanju me je prijela, da bi se lotila dela z vsemi razpoložljivimi sredstvi. In tedaj sem se odločila, da bom pripomogla z najboljšimi močmi, da spravimo voz na kolesa.

V teh dveh dneh sem si napravila točno sliko o podjetju. Blago je ležalo na postaji in ga ni bilo moči dvigniti ne dobaviti, ker ni bilo denarja za tovornino. Naš blagovni kredit tridesetih dni je bil prekratek, blago sámo pa zaradi premajhnih naročil predrago.

*

Drugo jutro, ko je hotel gospod Rudolph ravno odhiteti z doma, sem rekla: »Počasi, počasi, najprej se moram z vami pogovoriti. Tako ne gre več dalje. Blago je treba spraviti s postaje, ga takoj dobaviti in plačati najnujnejše račune Prihranila sem si nekaj več ko tri sto mark in te dam tvrdki na razpolago.«

Gospod Rudolph me je strmo pogledal. Hotel je nekaj reči, pa ni spravil besede iz ust. Zato se je obrnil in planil ven.

Na pismo, ki sem ga pisala konzervnemu tovarnarju, sem hitro dobila odgovor. Kakšne čudeže utegne ustvariti tákole osebno napisano pismo! Na moje poroštvo in prigovarjanje je bil tovarnar pripravljen dati naši tvrdki blagovno skladišče v komisijo pod ugodnimi plačilnimi pogoji...

*

Mrliškega razpoloženja je bilo konec, računi za elektriko in telefon niso več poganjali krvi v obraz, dva zastopnika smo tudi že imeli, in lepega dne so se odprla še zaklenjena vrata z napisom ‚Knjigovodstvo': tam smo napravili čedno skladišče za blago.

Leto dni je minilo, in tedaj je stal prvič pred hišnimi vrati lasten tovorni avto.

In drugo leto dni je minilo, ko mi je nekoč rekel gospod Rudolph: »Če ne bi bil imel vas, tovariš, ne bi bil nikdar izvozil. Ali ne bi mogli pozabiti ono staro istorijo in mi postati nekaj več, kakor samo tovariš?«

»Pač,« sem rekla, »danes je pozabljena.« Tako sem rekla, ker sem se spomnila, kako mi je že enkrat spolzela sreča med prsti.

Kadar postane dekle po majhnih in velikih življenjskih viharjih žena in mati, je njene povesti konec, ker je izpolnila svoj namen. In tako končam tudi jaz svojo povest — povest male tajnice.

Konec

HERSAN ČAJ

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zeliščˇ se dobi, ako se uživa **„HERSAN ČAJ"** mešanica posebnih zdravilnih zeliščˇ po sestavi zdravnika R.W. Pearsona, zdravnika šefa v Bengaliji (Angleška Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost **„HERSAN ČAJA"** in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črevesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. **„Hersan čaj"** se dobiva v vseh lekarnah. Pončno knjižico in vzorec Vam pošlje zastonj:

„RADIOSAN", Zagreb
Dukljaninova 1

Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem!

Za pomlad 1936

priporoča tvrdka

Ave Skaberne Ljubljana

ZADNJE MODNE NOVOSTI

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsakdanjem opravilu morajo prenašati Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.

Obiščite našo pedikuro

V posebej za to pripravljeni kopeli Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja očesa in debelo kožo.

Postrižemo Vam zarastle nohte.

Pedikiranje stane Din 6'—.

Proti utrujenosti in za boljšo cirkulacijo krvi Vam priporočamo strokovnjaško masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4'—.

Posetite nas, prepričajte se sami!

Bata

Ljubljana, Šelenburgova 7

Vsega v izobilju

za malo denarja v veliki izbiri trenchoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri

PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklici in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček. račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamkah obenem z naročilom.

Prodam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MOŠKO KOLO dobro ohranjeno naprodaj. Poizve se v upravi »Družinskega tednika«.

GLOBOK IN UDOBEN OTROŠKI VOZIČEK, dobro ohranjen, ugodno prodam. Ponudbe na upravo pod »Za gotovino«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi Vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudežne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107'—, Din 95'— in Din 87'—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Se priporoča **Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.**

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograjice, tricikliji itd. solidno izdelano in poceni pri **S. Rebolj & drug,** Ljubljana, Gosposvetska cesta 13, Kolizej.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ANGLEŠKI KLOSET, rabljen, vendar dobro ohranjen, kupim. Ponudbe z navedbo cene pod »W. C.« na upravo lista.

OTROŠKI ŠPORTNI VOZIČEK, praktičen in zložljiv, dobro ohranjen, kupim za gotovino ali pa dam v zameno zanj globok udoben otroški voziček. Ponudbe na upravo pod »Fantiček«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODIČNA, mlada, simpatična, čiste preteklosti, trgovsko naobražena, s primerno doto, želi resnega znanja z inteligentnim gospodom dobrega srca; radi pomanjkanja znanja. Slika zaželjena. Prednost državni name ščenci. Ponudbe pod »Srečen zakon«.

KATERI ZNAČAJNI MLADENIČ čedne zunanjosti z eksistenco želi resnega znanja z vzorno mladenko prijetne zunanjosti, mirno in dobrosrčno. Dopise pod značko »Želim blage duše«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE želi prijateljstva inteligentnega fanta? Cenj. dopise prosim na upravo pod »Lepši dnevi«.

DOPISOVATI ŽELIM z inteligentnim gospodom srednjih let. Cenjene ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Razvedrilo«.

IŠČEM SODELAVCA(KO) pri brezkonkurenčnem podjetju s ca. Din 15.000. Cenj. ponudbe na upravo lista pod šifro »Zaščiteno«.

VDOVA, OSAMLJENA, 40 let, s pokojnino, želi dopisovati z iskrenim osamljenim gospodom. Dopise na upravo lista pod »Zima«.

VELIKI AMOR, dvignite pismo v upravi. **P. J., LJUBLJANA.** Dvignite slike v upravi! Planinka.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOSOBNO IN TRISOBNO STANOVANJE se išče za takoj ali pozneje. Ponudbe na oglasni oddelek »Družinskega tednika« pod »Zračno«.

STANOVANJE 2 malih sob in pritiklin iščem za 1. maj. Ponudbe pod »450 Din« na upravo »Družinskega tednika«.

ENOSOBNO STANOVANJE za dve osebi — oddam. Dolenjska cesta št. 81.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

UČENKO sprejme fina šivilja. Hrana v hiši, stanovanje bi morala imeti zunaj. Naslov v upravi Družinskega tednika.

15letna deklica poštenih staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika«.

ČLOVEKA Z MALO MATURO ali podobno izobrazbo, z ne več kot 20 leti, iščemo za težak trgovski posel. Biti mora skromnih staršev, poln volje in poguma — skratka človek, ki si zna v vsaki priliki pomagati in ki si je že sam služil denar. Neanonimne ponudbe, pisane z roko, je poslati na oglasni oddelek »D. t.« pod šifro »20 let. Na ponudbe ne odgovarjamo.

PRODAJALKA MEŠANE STROKE tudi železnine, pridna in poštena, išče službo. Gre ka morkoli tudi v pomoč gospodinji. Dopise prosim na uprave pod šifro »Resnost 926«.

Kozmetika

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z **Oro-barvo za lase,** ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi svetlo rjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30'— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior Zagreb, Ilica 34

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo **Voda iz kopriv.** Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30'— — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljše in najzanesljivejše sredstvo proti prhljaju in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30'—. — Naroča se pri: Nobilior parfumeriji, Zagreb, Ilica 34.

Izdaja za konzorcij »Družinskega tednika« K. Bratuša, novinar. Odgovarja Hugo Kern, novinar. Tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek, vsi v Ljubljani.